

NOTAT

15. marts 2017

Høringsnotat vedrørende forslag til lov om betalinger

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at sikre, at rammerne for udbuddet af elektroniske betalingstjenester fortsat er tidssvarende og reflekterer den teknologiske udvikling på området. Lovforslaget erstatter den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge og gennemfører det reviderede direktiv om betalingstjenester i det indre marked, Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 13. januar 2016 (herefter 2. betalingstjenestedirektiv, også kaldet PSD2), samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at op-tage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (herefter 2. e-pengedirektiv) Derudover videreføres en række nationale særregler på betalingstjenestområdet med visse ændringer.

Lovforslaget tilsigter at styrke det indre marked for elektroniske betalingstjenester ved at fremme udviklingen af innovative online og mobile betalingsløsninger samtidig med, at sikkerheden om elektroniske betalinger øges. Det foreslås derfor som følge af 2. betalingstjenestedirektiv bl.a. at regulere såkaldte tredjepartsbetalingstjenester, der udbydes af en anden udbyder end den, der fører brugerens konto (typisk er et pengeinstitut). Disse tredjeparter kan på vegne af brugeren igangsætte en betaling fra brugerens konto (såkaldte betalingsinitieringstjenester) eller præsentere information om en brugers betalinger til fx et forbrugsoverblik (såkaldte kontooplysningstjenester). Det foreslås derudover at indføre de nye regler i 2. betalingstjenestedirektiv om sikkerheden ved elektroniske betalinger. Det indebærer blandt andet, at der i forbindelse med elektroniske betalinger skal anvendes såkaldt stærk autentifikation. Stærk autentifikation er en type af autentifikation, der er baseret på anvendelse af mindst to faktorer, som er designet med henblik på at foretage en særlig sikker form for godkendelse af en betaling (fx kombination af en husket kode, chippen i et betalingskort og fingeraftryk eller en anden iboende egenskab ved betaleren). Endelig implementeres også direktivets forbud mod, at forretninger kan pålægge forbrugere et gebyr for betaling med visse betalingskort såsom Dankort, Visa og Mastercard.

Desuden foreslås det med lovforslaget at videreføre visse danske særregler, som i dag følger af lov om betalingstjenester og elektroniske penge,

med en række ændringer. Herunder kan nævnes, at forretninger med betjent salg fortsat vil være forpligtet til at modtage kontanter som betaling, dog ikke i tidsrummet fra kl. 22.00 til kl. 06.00. Endvidere justeres reglen på baggrund af høringen, således at betalingsmodtagere i særligt røveri-udsatte geografiske områder – udover den generelle lempelse i tidsrummet kl. 22.00 til kl. 06.00 – har mulighed for at blive fritaget fra forpligtelsen til at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 20.00 til kl. 22.00. Det foreslås også at ændre reglerne om behandling af betalingsdata. På baggrund af høringen justeres reglerne således at betalingsdata udover opstilling af forbrugsoverblik og kan benyttes til fx rådgivning og målrettet markedsføring. Der vil dog stadig gælde et forbud mod at anvende eller videregive betalingsdata til brug for diskriminerende prissætning.

Derudover foreslås det i vid udstrækning at videreføre de eksisterende danske forbrugerbeskyttende regler, således at forbrugerne opnår samme beskyttelse mod misbrug af f.eks. et betalingskort som i dag. Gældende regler vedrørende rammerne for Dankortet foreslås ligeledes videreført.

Det foreslås endvidere at lempe kravene for at opnå tilladelse til at udbyde betalingstjenester for små virksomheder for at understøtte iværksættelse inden for fintech-området.

Endelig indeholder lovforslaget en række mindre ændringer af teknisk karakter.

Lovforslaget blev sendt i høring den 11. januar 2017 med frist for høringssvar den 6. februar 2017. Der er modtaget 46 høringssvar, hvoraf 34 indeholder bemærkninger til lovforslagene.

De væsentligste bemærkninger fra de hørte parter til de enkelte emner i lovforslagene gennemgås og kommenteres nedenfor.

Visse høringssvar har herudover givet anledning til redaktionelle og tekniske ændringer og præciseringer i lovteksten og bemærkningerne. Disse ændrer ikke ved substansen i de pågældende forslag til lovbestemmelser og omtales derfor ikke nærmere i dette notat.

Derudover indeholder enkelte høringssvar bemærkninger og opfordringer til lovinitiativer, som ikke vedrører nærværende lovforslag. Disse omtales heller ikke nærmere i dette notat.

2. Generelle bemærkninger

Høringen tegner overordnet et billede af, at de hørte parter generelt er positive over for lovforslagets overordnede formål om at sikre rammerne for et velfungerende marked for elektroniske betalinger. Dog anføres det i flere høringssvar, at lovforslaget på enkelte områder indeholder uhen-

sigtsmæssige særregler. Det drejer sig særligt om lovforslagets regler om henholdsvis behandling af betalingsdata samt modtagelse af kontanter.

Overordnet set har Forbrugerrådet Tænk og IT-Politisk Forening udtrykt støtte til de foreslåede regler om behandling af betalingsdata, der blev sendt i høring, mens Finans Danmark, Dansk Industri, Dansk Erhverv, Nets A/S, De Samvirkende Købmænd, Energi- og olieforum og Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S, SubHub ApS omvendt har udtrykt utilfredshed med disse, idet de anfører, at forslaget medfører en u hensigtsmæssig begrænsning af mulighederne for udnyttelse af disse data og stiller danske virksomheder dårligere i konkurrence med andre europæiske virksomheder.

Derudover er der afgivet en lang række høringssvar vedrørende lovforslagets ændring af kontantpligten, som indebærer, at betalingsmodtagere kan afvise at modtage kontanter i tidsrummet kl. 22.00 til kl. 06.00.

Overordnet set kan Ældresagen, Dansk Industri, og Dansk Erhverv tilslutte sig, at der sker en afgrænset lempelse af kontantreglen i aften- og natte timerne, men foreslår samtidig at reglen tages op til revision om 2 år.

Finans Danmark, Energi- og Olieforum, Dansk Erhverv, De samvirkende købmænd og Nationalbanken har anført, at forslaget er positivt, men at kontantpligten bør lempes yderligere.

Dansk Industri, Dansk Erhverv, Dansk Live, Roskilde Festival og Brancheforeningen Dansk Luftfart anfører, at visse typer betalingsmodtagere, såsom flyselskaber og festivaler eller særligt udsatte betalingsmodtagere bør kunne undtages helt fra forpligtelsen til at modtage kontanter. Rådet for socialt udsatte, Sikkerhedsbranchen, IT-politisk Forening og Forbrugerrådet Tænk støtter ikke, at kontantreglen lempes.

De ovenfor nævnte emner gennemgås nærmere nedenfor sammen med bemærkninger til de øvrige emner, der er rejst i høringssvarene.

3. Bemærkninger til konkrete emner

Kommenteringen af høringssvarene vil ske med udgangspunkt i følgende overordnede opdeling:

- 3.1. Lovforslagets anvendelsesområde
 - 3.1.1. Udbydere af kontooplysningstjenester
 - 3.1.2. Anvendelsesområdet for reglerne om databeskyttelse i henhold til betalingstransaktioner foretaget via handelsagenter
 - 3.1.3. Videreførelse af eksisterende dispensationer

- 3.1.4. Undtagelse af betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse
- 3.1.5. Skal virksomheder, der er omfattet af § 5, nr. 18 være omfattet af § 96 om udstedelse og indløsning af elektroniske penge?
- 3.2. Lovforslagets definitioner
 - 3.2.1. Definitionen af erhvervsmæssig fysisk pengetransport
 - 3.2.2. Definitionen af betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse
 - 3.2.3. Definition af betalingskonto
- 3.3. Betalinger via mobiltelefoner og registrering og betaling af telefoni via sim-kort
- 3.4. Tilladelsesmæssige krav
 - 3.4.1. Elektronisk register (Lovforslagets § 14)
 - 3.4.2. Opbevaring af oplysninger (Lovforslagets § 16)
- 3.5. Udbydere af betalingstjenesters andre aktiviteter
- 3.6. Udenlandske institutter, der er meddelt tilladelse i et andet EU- eller EØS-land
- 3.7. Straffebestemmelser
- 3.8. Kontantreglen
- 3.9. Meddelelse, tilbagekaldelse og ændring af samtykke
 - 3.9.1. Mulighed for kreditorkifte (Lovforslagets § 82)
 - 3.9.2. Autorisation af betalinger (Lovforslagets § 82, stk. 1)
 - 3.9.3. Meddelelse af samtykke (Lovforslagets § 82, stk. 2)
 - 3.9.4. Tilbagekaldelse af samtykke (Lovforslagets § 82, stk. 3)
 - 3.9.5. Reservation af midler ved en kortbaseret betalingstransaktion (Lovforslagets § 95)
- 3.10. Tredjepartsudbydere
 - 3.10.1. Betalingsinitieringstjenesters adgang til data
 - 3.10.2. Adgang til oplysninger om iværksættelse og gennemførelse af en betalingstransaktion for en udbyder af betalingsinitieringstjenester
 - 3.10.3. Kontooplysningstjenester (Lovforslagets §§ 87 og 88)
 - 3.10.4. Kontooplysningstjenester (Lovforslaget § 60)
- 3.11. Hæftelses- og ansvarsregler
 - 3.11.1. Indsigelse mod uautoriserede betalinger
 - 3.11.2. Hæftelsesreglerne (Lovforslagets § 100)
 - 3.11.3. Videregivelse af oplysninger, når det ikke er muligt at tilbageføre midler
- 3.12. Tilbageføres af betalingstransaktioner ved fjernsalg (charge back)
- 3.13. Gebyrer
 - 3.13.1. Forbud mod overvæltning af gebyrer
 - 3.13.2. Urimelige høje priser og avancer
- 3.14. Databeskyttelse og behandling af betalingsdata
 - 1. Krav om udtrykkeligt samtykke ved behandling af personoplysninger

2. Anvendelsesområdet for reglerne om behandling af betalingsdata (Lovforslagets § 1, stk. 6, og § 124, stk. 3)
3. Behandling af betalingsdata
- 3.15. Operationel sikkerhed og stærk autentifikation
 - 3.15.1. Præcisering af reglerne om operationel sikkerhed
 - 3.15.2. Stærk autentifikation
- 3.16. Ikrafttrædelse
- 3.17. Administrative konsekvenser for Forbrugerombudsmanden

3.1. Lovforslagets anvendelsesområde

3.1.1. Udbydere af kontooplysningstjenester

Dansk Erhverv har anført, at § 1, stk. 2-4, angiver, hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på henholdsvis filialer af udenlandske virksomheder, agenter af udenlandske virksomheder og grænseoverskridende tjenesteydelser i Danmark. I alle tilfælde fremgår det, at de forbrugerbeskyttende regler i lovens kapitel 4-11 finder anvendelse, når der er meddelt ”tilladelse” til at udbyde en betalingstjeneste.

Dansk Erhverv har endvidere anført, at det fremgår af lovforslagets § 9, at betalingstjenester omfattet af lovens bilag 1, nr. 1-7 (alle former for betalingstjenester udover kontooplysningstjenester), kræver en tilladelse. Udbud af kontooplysningstjenester er en betalingstjeneste, som kræver en ”registrering” i stedet for en tilladelse jf. § 60.

Dansk Erhverv har i den forbindelse anført, at dette medfører, at kontooplysningstjenester, der udbydes i Danmark af en udenlandsk virksomhed, ikke er omfattet af de forbrugerbeskyttende regler i lovens kapitel 4-11. Dansk Erhverv anfører, at dette ikke kan være hensigten, da det vil medføre en konkurrenceforvridning. Dansk Erhverv anfører derfor, at lovens § 1, stk. 2-4, bør præciseres.

Camphausen CO Advokatfirma har på vegne af fintech- virksomhederne Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spir A/S og SubHub ApS endvidere anført, at som § 1, stk. 4, er formuleret i lovudkastet, vil bl.a. lovens regler i § 124 for brug af betalingsdata kun gælde for grænseoverskridende aktiviteter her i landet ydet af de udenlandske virksomheder, som er meddelt egentlig tilladelse til at udbyde betalingstjenester i et andet EU/EØS-land, men ikke alle andre udenlandske virksomheder, som måtte udøve grænseoverskridende aktiviteter her i landet. Det anføres videre, at § 1, stk. 4, bør præciseres.

Camphausen CO Advokatfirma har endvidere anført, at det fremgår af lovudkastets § 60, stk. 1, at virksomheder, der kun udbyder kontooplysningstjenester, skal registreres hos Finanstilsynet, og at bestemmelsens formulering kan give anledning til den fejlagtige opfattelse, at sådanne virksomheder udelukkende må udbyde kontooplysningstjenester og der-

med ikke må udøve andre aktiviteter, herunder såkaldte accessoriske (tilhørende) aktiviteter, som ikke er betalingstjenester omfattet af loven.

Det anføres videre, at bestemmelsen bør ændres, så det præciseres, at det er de virksomheder, som udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8 (kontooplysningstjenester), og som ikke samtidig udbyder betalings-tjenester i henhold til bilag 1, nr. 1-7, der skal registreres hos Finanstilsynet. Alternativt kunne det overvejes at indsætte en definition af en kontooplysningstjenesteudbyder i lovens § 7. Derudover bemærkes det, at den i § 60 foreskrevne registreringspligt for udbydere af kontooplysningstjenester i realiteten udgør en tilladelsespligt efter den almindelige opfattelse og den sædvanlige sprogbrug i den danske finansielle lovgivning. Camp-hausen Co Advokatfirma anfører, at det derfor bør overvejes at benytte ordet tilladelse om kontooplysningstjenesterne, uanset at direktivet anvender ordet registrering, således at den danske finansielle lovgivning bevarer en konsekvent sprogbrug.

Kommentar

For så vidt angår bestemmelserne om lovens anvendelsesområde er det ikke hensigten med lovforslaget at undtage kontooplysningstjenester, der udbydes i Danmark af en udenlandsk virksomhed, fra lovens forbrugerbeskyttende regler i kapitel 4-11. Lovforslagets § 1, stk. 2-4, vil derfor blive præciseret, således at det klart fremgår, at udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse eller er registreret til at udbyde betalingstjenester omfattet af lovforslagets bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land, og som udbyder betalingstjenester i Danmark, også er omfattet af lovforslagets kapitel 4-11.

Det er anført i høringssvarene, at lovforslaget kan opfattes misvisende i forhold til, at udbud af kontooplysningstjenester kræver registrering hos Finanstilsynet, mens øvrige udbud af betalingstjenester kræver en tilladelse, da udbydere af kontooplysningstjenester reelt bliver underlagt tilsyn, samt en række yderligere krav i lovforslaget. Det skal dog hertil bemærkes, at begrebet "registrering" følger af 2.betalings-tjenestedirektivs artikel 5, stk. 3, mens begrebet "tilladelse" anvendes i artikel 5, stk. 1. Det er Finanstilsynets vurdering, at denne sprogbrug alene er anvendt for at signalere, at tilladelseskravene for at udbyde kontooplysningstjenester er lempeligere end tilladelseskravene for at udbyde andre betalingstjenester, og ikke, at der er en egentlig forskel i tilsynet eller i udbydernes forpligtelse til at efterleve lovens krav. For at tydeliggøre dette, ændres lovforslagets § 60, således at ordet "tilladelse" også anvendes i relation til udbydere af kontooplysningstjenester, i stedet for ordet "registrering".

For så vidt angår den del af høringssvarene, der går på, at formuleringen af lovforslagets § 60 kan give anledning til den fejlagtige opfattelse, at udbydere af kontooplysningstjenester ikke må udøve andre aktiviteter, skal det bemærkes, at det er korrekt, at det følger af 2. betalings-tjeneste-

direktiv, at udbydere af kontooplysningstjenester også har mulighed for at udøve andre aktiviteter. Det følger således af lovforslagets § 60, stk. 4, at udbydere med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester skal behandles som betalingsinstitutter. Lovforslagets § 18 om andre aktiviteter finder derfor også anvendelse for disse udbydere. For at sikre, at denne retsstilling er tydelig i lovforslaget, vil det i bemærkningerne til § 60, stk. 4, blive præciseret, at udbydere af kontooplysningstjenester er omfattet af retten til at udbyde andre aktiviteter.

3.1.2. Anvendelsesområdet for reglerne om databeskyttelse i forhold til betalingstransaktioner foretaget via handelsagenter

Peercraft har anført, at ifølge lovforslagets § 5, nr. 2, finder loven ikke anvendelse på betalingstransaktioner fra en betaler til en betalingsmodtager gennem en handelsagent, men dog at lovforslagets § 124 finder anvendelse på alle erhvervsdrivende, jf. lovforslagets § 1, stk. 6. Peercraft foreslår, at det specificeres i § 124, at bestemmelsen ikke gælder for tjenesteudbydere, der udelukkende udfører behandling af betalingsdata på vegne af betalere og efter disses anmodning, hvilket vil sige handelsagenter.

Kommentar

Lovforslagets § 124, stk. 3, er en forbrugerbeskyttelsesbestemmelse, der blandt andet har til formål at sikre, at følsomme oplysninger om, hvor en forbruger har anvendt en betalingstjeneste og hvad der er købt, ikke behandles til opstilling af forbrugsprofiler m.v. Det er derfor hensigten med lovforslaget, at § 124, stk. 3, skal finde anvendelse på alle erhvervsdrivende, der behandler oplysninger om, hvor en betaler har anvendt en betalingstjeneste, og hvad den har været anvendt til.

Det vil sige, at alle erhvervsdrivende, der behandler oplysninger om, hvor betalere har anvendt en betalingstjenesten, og hvad den har været anvendt til (herunder handelsagenter og virksomheder, der udelukkende udfører behandling af betalingsdata på vegne af betalere) vil være omfattet af lovforslagets § 124, stk. 3, uanset at denne type aktivitet i øvrigt er undtaget i medfør af lovforslagets § 5.

Lovforslagets § 1, stk. 6, vil derfor blive præciseret således, at det tydeligt fremgår, at § 124, stk. 3, finder anvendelse på erhvervsdrivende, der behandler oplysninger om, hvor en betaler har anvendt en betalingstjeneste, og hvad den har været anvendt til, uanset § 5.

3.1.3. Videreførelse af eksisterende dispensationer

Finans Danmark har anført, at de ønsker klarhed over, om dispensationer givet i medfør af § 1, stk. 3, i den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge (erhvervsministerens hjemmel til at dispensere fra lovens danske særregler) videreføres, når lov om betalinger træder i kraft, eller om der skal indgives nye ansøgninger.

Rejsekort A/S har anført, at for så vidt angår produktet Rejsekort Anonymt har Rejsekort A/S i dag en tidsubegrænset dispensation fra den gældende § 53, stk. 1, nr. 1 og 2, som synes uændret videreført med lovforslagets § 70. På denne baggrund anmoder Rejsekort A/S om, at der i den nye lov om betalinger etableres en konkret hjemmel til, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra kravene i kapitel 5-7, for så vidt angår betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14 og 15 (betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse). En sådan hjemmel synes ikke at fremgå af lovforslaget.

Peercraft ApS har anført, at det bør præciseres i lovforslaget, hvorvidt en af erhvervsministeren givet dispensation i henhold til lovforslagets § 1, stk. 7 (videreførelsen af den nuværende lovs § 1, stk. 3, jf. ovenfor), kan erstatte brugerens samtykke, eller om udnyttelsen af en dispensation er betinget af brugerens samtykke.

Kommentar

Med nærværende lovforslag ophæves den nugældende lov om betalings-tjenester og elektroniske penge. Dispensationer, der er givet efter § 1, stk. 3, i nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge vil således bortfalde, idet hjemlen til at have givet disse eventuelle dispensation-er, ikke længere findes.

Med det nye forslag til lov om betalinger gennemføres en væsentlig revidering af lovgivningen på området. Der er med lovforslaget taget fornyet politisk stilling til de bestemmelser, der tidligere har været givet dispensation i medfør af, og der foretages med lovforslaget en række materielle ændringer i reglerne om anvendelsesområde, kontantpligt og databeskyttelse.

Virksomheder, der i dag har en dispensation efter den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge, skal derfor på ny ansøge om dispensation efter lov om betalinger, såfremt dispensationen ønskes beva-ret.

For at sikre rimelige og passende vilkår for virksomheder, der i dag er dispenseret fra visse bestemmelser i lov om betalingstjenester og elektro-niske penge, vil der i lovforslagets § 153 blive indført en overgangsperio-de, således at alle eksisterende dispensationer løber frem til 1. juli 2018. Ønsker en virksomhed derefter fortsat at være dispenseret fra visse be-stemmelser i lov om betalinger, skal der ansøges herom inden 1. juli 2018. Den eksisterende dispensation vil derefter løbe, indtil den nye an-søgning er behandlet.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt erhvervsministerens dispen-sation kan erstatte en brugers samtykke, skal det bemærkes, at lovforsla-

gets § 1, stk. 7, alene giver erhvervsministeren adgang til at dispensere helt eller delvist fra de af lovforslagets regler, der ikke gennemfører en EU-retsakt. Kravet om samtykke følger direkte af 2. betalingstjenestedirektiv, og erhvervsministeren kan derfor ikke dispensere herfra.

Kommentar

Det er hensigten med lovforslaget, at undtagelsen i § 5, nr. 14-16, skal omfatte alle betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, uanset om de betalingstransaktioner, der gennemføres med disse instrumenter, sker på baggrund af elektroniske penge eller andre midler, således at undtagelsesbestemmelsen kan rumme alle tilfælde, så længe de betalingsinstrumenter, der anvendes i øvrigt opfylder betingelserne i § 5, nr. 14-16.

Det vil derfor blive præciseret i bemærkningerne, at undtagelsen gælder for både efterbetalte betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse og forudbetalte betalingsinstrumenter (elektroniske penge) med begrænset anvendelse, således at det bliver klart, at undtagelsen også omfatter tilfælde nævnt i 2. e-pengedirektivs artikel 1, stk. 4.

3.1.5. Hvilke virksomheder skal være omfattet af § 96 om udstedelse og indløsning af elektroniske penge?

Dansk Erhverv anfører, at det foreslås, at § 96 også skal finde anvendelse på ikke-vederlagsfrie elektroniske tjenester, jf. § 1, stk. 5. Det betyder, at det fortsat skal være muligt for indehaveren af elektroniske gavekort at kræve udestående værdi af et gavekort indløst. Dansk Erhverv mener, at elektroniske gavekort ikke skal omfattes af reglerne om indløsning, således at fysiske papirgavekort og elektroniske gavekort sidestilles.

Kommentar

Elektroniske gavekort er i nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge omfattet af reglerne om betalingssurrogater. Det indebærer blandt andet en forpligtelse for udstedere af elektroniske gavekort til at indløse udestående værdi til en forbruger i op til et år efter udløb. Med dette lovforslag er elektroniske gavekort omfattet af § 1, stk. 5. Det er med lovforslaget ikke hensigten at sænke forbrugerbeskyttelsen på området, hvorfor § 96 finder anvendelse på virksomheder omfattet af § 1, stk. 5, og lovforslaget opretholdes derfor.

3.2. Lovforslagets definitioner

3.2.1. Definitionen af erhvervsmæssig fysisk pengetransport

NOKAS Værdihåndtering A/S har anført, at det ikke er fysisk muligt at udføre en ren fysisk håndtering af sedler og mønter i Danmark, da kundernes bank ikke nødvendigvis giver mulighed for dette. Derfor ønskes bemærkningerne til § 5, nr. 3 om erhvervsmæssig fysisk pengetransport præciseret således, at det fremgår at overførsel af midler til kundens konto i dag er en integreret del af leveringen af kontanter via kundens bank. Da banken indsætter midlerne på kontanthåndteringsselskabets konto i

stedet for kundernes konti, skal overførelsen være omfattet af undtagelsen, da denne er nødvendig for, at kontanthåndteringsselskabet kan levere kundernes midler til kunden. Det er således ikke en selvvalgt overførsel, som angivet i bemærkningerne.

Kommentar

Undtagelsen i lovforslagets § 5, nr. 3, følger af ordlyden af artikel 3, litra c, i 2. betalingstjenestedirektiv. Det følger heraf, at undtagelsen alene gælder for erhvervsmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, transport, håndtering og levering af sedler og mønter, uden at disse på noget tidspunkt indestår på kontanthåndteringsselskabets egen konto. Hvorvidt den overførsel, der sker mellem kontanthåndteringsselskabets konto og de enkelte kunders konti, er selvvalgt eller påtvunget af udefrakommende årsager, er i dette tilfælde ikke relevant. Lovforslagets § 5, nr. 3, med de tilhørende bemærkninger er affattet i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv, hvorfor forslaget oprettholdes.

3.2.2. Definitionen af betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse

Finans og Leasing har anført støtte til forslaget § 5, stk. 1, nr. 15, som foreslår at undtage betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse fra tilladelseskravet.

Finans og Leasing anfører dog videre, at bemærkningerne jf. ordene ”et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenesteydelser” ikke synes i harmoni med de efterfølgende ord ”begrænset række varer eller tjenesteydelser”. Finans og Leasing foreslår, at ”et bestemt antal” varer eller tjenester slettes fra bemærkningerne.

Rejsekortet A/S opfordrer til, at lovforslagets § 50 ændres i form af en tilføjelse, der svarer til § 39 p, stk. 1, nr. 1, således, at der også fremover bliver mulighed for at opnå en begrænset tilladelse baseret på begrænset anvendelse, da der ikke er bestemmelser i betalingstjenestedirektivet, der forhindrer en sådan undtagelse.

Endvidere anføres det, at det er meget væsentligt, at § 1, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 574 af 02/06/2016 om udstedere af elektroniske penges sikring af brugermidler videreføres uændret, når lovforslaget bliver vedtaget.

Kommentar

Bestemmelsen gennemfører artikel 3(k), punkt ii, i 2. betalingstjenestedirektiv. Det følger heraf, at et betalingsinstrument, der alene kan anvendes til at erhverve et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester, ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde. Det uddybes i betragtning nr. 13 i direktivets præambel, at et betalingsinstrument bør betragtes som et sådant instrument, hvis det kun kan benyttes til erhvervelse af varer og tjenester hos en bestemt forretningsdrivende eller til erhvervelse af et

meget begrænset udvalg af varer og tjenester, som f.eks. når anvendelsesområdet i praksis er begrænset til et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenester, uanset salgsstedets geografiske placering. Det fremgår videre af betragtning nr. 13 i direktivets præambel, at det ikke er hensigten med bestemmelsen at undtage betalingsinstrumenter, der omfatter betydelige betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester. Dette vil blive præciseret i bemærkningerne til bestemmelsen.

For så vidt angår det af Rejsekort A/S anførte skal det bemærkes, at med lovforslaget bortfalder tilladelseskravet for virksomheder, der udsteder betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse. Dette omfatter eksempelvis kort, der alene kan anvendes til offentlig transport. Det følger således af forslaget til § 5, nr. 14-16, at disse virksomheder er undtaget fra lovforslagets anvendelsesområde med undtagelse af de forbrugerbeskyttende regler. Baggrunden for dette forslag er ønsket om en lempelse af de erhvervsmæssige administrative byrder, uden der sker en reduktion af den eksisterende forbrugerbeskyttelse. Det skal endvidere bemærkes, at betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse ikke er omfattet af anvendelsesområdet for 2. betalings tjenestedirektiv og 2. e-pengedirektiv, hvorfor det er valgt at fjerne tilladelseskravet for udstedelse af elektroniske penge lagret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse. Det vil sige, at et betalingsinstrument, der kun kan anvendes til offentlig transport, ikke længere vil være omfattet af en krav om tilladelse, mens de forbrugerbeskyttende regler fortsat vil finde anvendelse.

For så vidt angår ønsket om at videreføre § 1, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 574 af 02/06/2016 om udstedere af elektroniske penges sikring af brugermidler, så bortfalder krav om sikring af brugermidler, for udbyderen med en begrænset tilladelse, med dette lovforslag. Det vil sige, at forpligtelsen til at sikre brugermidler, og derved nævnte bekendtgørelse, vil bortfalde ved ikrafttrædelse af dette lovforslag.

3.2.3. Definition af betalingskonto

Finans og Leasing spørger under henvisning til lovforslagets § 7, stk. 1, nr. 16, om en konto, der oprettes i forbindelse med udstedelsen af et kreditkort, hvor der hver måned udsendes et kontoudtog med en saldo, der skal udlignes, f.eks. via betaling af det fremsendte girokort eller med betaling af saldoen via BS, er at anse som en betalingskonto.

Kommentar

Det er Finanstilsynets opfattelse, at den ovenfor beskrevne type konto kan falde under definitionen i lovforslagets § 7, stk. 1. Det fremgår af definitionen i lovforslagets § 7, stk. 1, nr. 16, at en betalingskonto er en konto, der er oprettet med henblik på at foretage betalinger. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis der er knyttet et betalingsinstrument til kontoen. Bestemmelsen opretholdes uændret.

3.3. Betalinger via mobiltelefoner og registrering og betaling af telefoni via sim-kort

Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde foreslår en ophævelse af de danske særregler, hvorefter 'SIM-kort til en mobiltelefon', og 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms', er omfattet af forslaget til lov om betalinger. Disse tjenester er i dag omfattet af henholdsvis reglerne om betalingssurrogater og reglerne om betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Hvis ophævelse af de særlige danske regler ikke kan imødekommes, foreslår Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde, at gældende ret fastholdes og ikke afløses af de stramninger i reglerne om hæftelse og selvrisko ved brug af SIM-kort til en mobiltelefon, som udkastet til lovforslag lægger op til. Formålet med lovforslaget er således at implementere ny EU-regulering for almindelige betalingstjenester, som bl.a. stiller krav om, at forbrugeres hæftelse og selvrisko ved uberettiget brug af betalingskort skal nedsættes fra de nuværende 1100 kr. til fremover kun 375 kr. 2. betalingstjenestedirektiv gælder imidlertid ikke for hverken 'SIM-kort til en mobiltelefon' eller 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms'. Der er derfor ikke krav i direktivet om at stramme gældende ret for teleselskaberne.

Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde anmoder om, at det præciseres, at fastnettelefoni og overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90 (*tidligere kaldet "Service 900-tjenester"*), ikke er omfattet af den nye regel i lovudkastets § 5, nr. 17, således at den nye regel som hidtil kun omfatter 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms'.

Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde anmoder endvidere om, at bemærkningerne til lovforslaget fortsat understøtter gældende praksis, hvorefter kunden hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det er således kun ved 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms', at reglerne om hæftelse og selvrisko kun finder anvendelse, hvis der sker autentifikation umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling.

Kommentar

Det er hensigten med lovforslaget, at de gældende forbrugerbeskyttende regler, herunder bl.a. hæftelse ved misbrug, videreføres, dog således at betalers selvrisko justeres i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv. Den nugældende forbrugerbeskyttelse indebærer bl.a., at 'SIM-kort til en mobiltelefon' og 'betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' er omfattet af en række forbrugerbeskyttende regler, herunder

betalers hæftelse ved misbrug. Lovforslaget opretholdes derfor med henblik på, at forbrugerbeskyttelsen videreføres uændret, dog med den ændring, at betalers selvrisiko nedsættes i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv.

For så vidt angår fastnettelefoni og overtakserede tjenester udbudt via telefonnumre, der begynder med 90, er disse tjenester ikke omfattet af nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Det er ikke hensigten med lovforslaget at omfatte disse tjenester. Det følger dog af artikel 3, litra l, i 2. betalingstjenestedirektiv, at betalingstransaktioner, der opkræves over den til telefonabonnementet tilknyttede regning i tillæg til afregningen for den egentlig teleydelse, er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, hvis betalingstransaktionen kun anvendes til donation til almennyttig virksomhed, køb af billetter eller køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester og ikke overstiger en værdi svarende til 50 euro, eller den samlede værdi af transaktioner for en enkelt abonnent ikke overstiger en værdi svarende til 300 euro pr. måned. Dette er gennemført i lovforslagets § 5, nr. 17. Dog skal virksomheder, der kun udbyder denne type betalingstransaktioner, overholde lovforslagets § 62, som indeholder regler om, at virksomheden skal orientere Finanstilsynet om udbuddet af disse tjenester. Lovforslagets § 62 gennemfører således artikel 37, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det betyder, at fastnettelefoni ikke er omfattet af § 5, nr. 17. Hvis abonnenten via opkald kan erhverve varer og tjenesteydelser, der overstiger de ovenfor anførte betingelser, som ikke udbydes af teleselskabet selv, vil de derimod være omfattet af lovforslaget.

Med henblik på at opnå ovennævnte retsstilling ændres § 5, nr. 17, således at virksomheder, der udbyder tjeneste omfattet af den bestemmelse, alene er omfattet af lovforslagets § 62, i overensstemmelse med artikel 37, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv. Det præciseres endvidere i bemærkningerne, at § 5, nr. 17, således ikke omfatter fastnettelefoni eller registrering og betaling af mobiltelefoni via sim-kort. Dertil ændres § 1, stk. 5, således at denne også omfatter betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre en transaktionen meddeles ved hjælp telekommunikationsudstyr, og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationsnettet, og som kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser, uden at disse tjenester udgør en betalingstjeneste omfattet af lovforslagets bilag 1. Dette indebærer, at 'betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' vil blive omfattet af de samme forbrugerbeskyttende regler som eksempelvis 'sim-kort til en mobiltelefon'. Dette gælder uanset undtagelserne i lovforslagets § 5, således at de forbrugerbeskyttende regler finder anvendelse på 'sim-kort til en mobiltelefon', og 'Betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms' som tidligere.

Endelig bemærkes det, at bemærkningerne til § 100 ændres, således at det tydeligt fremgår, at lovforslaget tilsigter at videreføre gældende forbrugerbeskyttelse, så Teleankenævnets gældende praksis videreføres. Det betyder, at selvriskoreglen kun finder anvendelse, ved betaling via en mobiltelefon med tillægstakserede sms, hvis den personlige sikkerhedsforanstaltning anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling. Ligeledes finder selvriskoreglen i forhold til sim-kort til en mobiltelefon til brug for registrering og betaling for forbrug af mobiltelefonsamtaler mv. kun anvendelse, når mobiltelefonen er tændt, og den tilhørende kode er indtastet. Bemærkningerne præciseres ligeledes, så det tydeligt fremgår, at den nye bestemmelse ligesom hidtil kun omfatter ”betalinger via mobiltelefon med tillægstakseret sms”. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.11, som omhandler hæftelses- og ansvarsreglerne.

3.4. Tilladelsesmæssige krav

3.4.1. Elektronisk register (Lovforslagets § 14)

Finans Danmark ønsker et elektronisk register, der opdateres i realtid, og som gør det muligt for brugerne at søge efter relevant information.

Kommentar

Det er Finanstilsynets forståelse, at Finans Danmark ønsker et elektronisk register over virksomheder, der er meddelt tilladelse som betalingsinstitut, og som opdateres i realtid, med henblik på at gøre det muligt for brugerne at søge efter relevant information.

Ønsket må antages at udspringe i behovet for at kunne verificere, at en given virksomhed, der ønsker at tilgå en brugers konto hos en anden betalingstjenesteudbyder, enten som udbyder af betalingsinitieringstjenester eller kontooplysningstjenester, har den nødvendige tilladelse.

Det skal på den baggrund bemærkes, at formålet med indførslen af et elektronisk register, som beskrevet i lovforslagets § 14, er at øge gennemsigtigheden på markedet for betalingstjenester og dermed øge forbrugerbeskyttelsen, jf. præambelbetragtning nr. 42 til 2. betalingstjenestedirektiv. Formålet er således at give markedsaktører og brugere mulighed for at søge information om, hvilke virksomheder, der har tilladelse til at udøve aktiviteter i henhold til lov om betalinger. Der er med lovforslaget ikke taget stilling til, hvor ofte registeret skal opdateres, og om det kan eller bør kunne anvendes på en så operationel måde, som Finans Danmark ønsker.

Endeligt skal det bemærkes, at det fremgår af artikel 15, i 2. betalingstjenestedirektiv, at den europæiske banktilsynsmyndighed (herefter EBA) skal udvikle, drive og vedligeholde et centralt elektroniske register. Oplysningerne til registeret skal leveres af de kompetente myndigheder i medlemslandene, og EBA skal gøre registeret offentligt tilgængeligt onli-

ne, og sikre let adgang til, og let søgning i, registeret. På baggrund af ovenstående vil lovforslaget blive opretholdt uændret.

3.4.2. Opbevaring af oplysninger (Lovforslagets § 16)

Finans Danmark anfører, at ifølge lovforslagets § 16 er et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut forpligtet til at opbevare oplysninger, der er relevante i forbindelse med betalingsinstituttets tilladelse, i mindst 5 år. Finans Danmark ønsker præcisereret, hvornår fristen på de 5 år gælder fra, eksempelvis om det er fra tidspunktet for ansøgning om tilladelse eller tidspunktet for tildeling af tilladelse.

Kommentar

Lovforslagets § 16 indeholder en forpligtelse for institutterne til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af instituttets forhold i forbindelse med den meddelte tilladelse, i mindst 5 år. Formålet med forpligtelsen er at sikre, at instituttet efterfølgende kan påvise de forhold, der lå til grund for tilladelsen. Det er hensigten, at forpligtelsen skal gælde fra det tidspunkt, hvor tilladelsen meddeles betalingsinstituttet. Dette vil blive præciseret i bemærkningerne til lovforslagets § 16.

3.5. Udbydere af betalingstjenesters andre aktiviteter (Lovforslagets §§ 19 og 20)

Finans Danmark har anført, at *udstedere af elektroniske penge* bør erstattes med *e-pengeinstitutter* i lovforslagets § 19, jf. artikel 6 og 12, i 2. e-pengedirektiv.

Finans Danmark har anført, at *udbydere af betalingstjenester* i lovforslagets § 20, stk. 3, nr. 4, bør erstattes med *betalingsinstitutter*, jf. 2. betalingstjenestedirektiv artikel 18, stk. 2-6. Betegnelsen *betalingsinstitut* anvendes også i § 20, stk. 3, nr. 4.

Kommentar

Hensigten med lovforslagets § 19, er alene at forbyde virksomheder, med enten e-pengeinstitutstilladelse eller med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, i at udøve de nævnte aktiviteter. Bestemmelsen har således ikke til hensigt at omfatte institutter med tilladelse til at udstede elektroniske penge.

Lovforslagets § 19 vil derfor blive justeret, således at bestemmelsen kun omfatter e-pengeinstitutter og virksomheder med begrænset tilladelse i henhold til § 50.

Hensigten med lovforslagets § 20 er alene at omfatte virksomheder med enten en betalingsinstitutstilladelse eller begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Begrebet ”udbydere af betalingstjenester” omfatter imidlertid alle virksomheder, der udbyder betalingstjenester, herunder

også pengeinstitutter. Pengeinstitutter bør i overensstemmelse med artikel 18 i 2. betalingstjenestedirektiv ikke være omfattet af bestemmelsen.

Ordlyden af bestemmelsen ændres, således at bestemmelsen kun omfatter betalingsinstitutter og virksomheder med begrænset tilladelse i henhold til § 51.

3.6. Udenlandske institutter, der er meddelt tilladelse i et andet EU- eller EØS-land

Finans Danmark har anført, at der mangler klare retningslinjer for, hvornår en udenlandsk aktør udbyder betalingstjenester i Danmark, når der ikke er tale om fysisk tilstedeværelse i form af en agent eller en filial. Det er netop kendetegnet ved digitale betalingstjenester, at de kan være tilgængelige for danske forbrugere, uden at de nødvendigvis er målrettet det danske marked.

Kommentar

For så vidt angår det anførte om, at det er uklart, hvilke retningslinjer, der skal lægges til grund for vurderingen af, hvornår en udenlandsk virksomhed udbyder betalingstjenester her i landet, når der ikke er tale om fysisk tilstedeværelse i form af en agent eller filial, vil det blive præciseret i § 46, stk. 1, at et udenlandsk betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet EU- eller EØS-land, kan udbyde betalingstjenester her i landet på tre måder, a) ved udbud af grænseoverskridende betalingstjenester, b) ved etablering af en filial eller c) gennem en agent. Aktiviteten kan påbegyndes, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet.

EU-domstolen har i sagerne C-585/08 og C-144/09 taget stilling til, hvornår en virksomhed, der har hjemsted i et medlemsland, der udbyder tjenester via internettet, kan siges at udøve aktiviteter i et andet medlemsland. Dommene oplister en række betingelser, der skal være opfyldt, før der kan være tale om grænseoverskridende aktiviteter. Det kan f.eks. være, at en udenlandsk udbyder markedsfører sig på dansk mod danske kunder. Dette vil blive tilføjet i bemærkningerne til lovforslagets § 46.

3.7. Straffebestemmelser

Finans Danmark har anført, at det i bemærkningerne bør præciseres, om overtrædelse af § 71, stk. 2 (betalingstjenesteudbyderens pligt til at stille oplysninger om betalingstransaktionens beløb til rådighed for betalingsmodtager straks efter transaktionen er gennemført), kan straffes med bøde.

Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) har anført, at der bør overvejes modeller for, hvordan der kan skabes en sammenhæng mellem bødeniveauet og størrelsen på den virksomhed, som overtræder lov om betalinger. Der bør herved være mulig-

hed for at graduere bødernes størrelse således, at de involverede juridiske personer opdeles i kategorier efter deres økonomiske størrelse, og at der for hver kategori fastsættes et generelt bødeinterval, der kan danne udgangspunkt for bøder til virksomheder i den pågældende kategori.

SØIK har endvidere anført, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 151, stk. 1, at anvendelse af frihedsstraf især vil være relevant i, men ikke begrænset til, tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Det bør overvejes under de enkelte opregnede bestemmelser nærmere at angive de forhold, der konkret bør/kan lægges vægt på i valget mellem frihedsstraf og bøde.

Endelig anfører SØIK, at ansvarssubjektet i de enkelte strafbelagte bestemmelser varierer, uden at det fremgår klart, at det har været hensigten.

Kommentar

En overtrædelse af § 71, stk. 2, bør være strafbelagt. Lovforslagets § 151, stk. 2, vil derfor blive ændret, således at overtrædelser af § 71, stk. 2, skal kunne straffes med bøde. Bemærkningerne til § 71, stk. 2, vil ligeledes blive præciseret i overensstemmelse hermed.

For så vidt angår det af SØIK anførte om, at der bør overvejes modeller for, hvordan der kan skabes en sammenhæng mellem bødeniveauet og størrelsen på den virksomhed, som overtræder lov om betalinger, skal det bemærkes at Udvalget om bødesanktioner på det finansielle område konkluderede ved betænkning nr. 1561 afgivet den 10. maj 2016, at det er vigtigt at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser af den finansielle lovgivning skal have en straffende og præventiv effekt og være mærkbart for alle aktører. Der skal således være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelserne og bødestørrelsen, og samtidig skal det sikres, at mindre virksomheder ikke straffes uforholdsmæssigt hårdt.

Udvalget om bødesanktioner på det finansielle område fokuserede imidlertid sit arbejde på lov om finansiell virksomhed. For så vidt angår øvrig lovgivning på det finansielle område bemærkede udvalget i sin betænkning, at den øvrige lovgivning på det finansielle område også omfatter andre typer af virksomheder end de finansielle virksomheder. Overvejelser om sanktionsniveauet efter den øvrige finansielle lovgivning må derfor inddrage andre hensyn end dem, der alene er knyttet til den finansielle sektor og dens interessenter.

På baggrund heraf findes det hensigtsmæssigt, at det tydeligt fremgår af forslag til lov om betalinger, at der ved vurderingen af bødestørrelsen bør der indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelserne og bødestørrelsen. Dette vil blive indarbejdet i lovforslagets bemærkninger

til § 151. Det vurderes imidlertid ikke hensigtsmæssigt at fastsætte bødestørrelser eller bødeintervaller i lovforslaget alt afhængig af typen af overtrædelse, da det i det enkelte tilfælde vil være en konkret vurdering, der i sidste ende beror hos domstolene. Dertil kommer, at der indtil nu ikke er nogen praksis på området til at give retningslinjen for eventuelle intervaller.

For så vidt angår det af SØIK anførte om, at det bør fremgå nærmere af de enkelte strafbelagte bestemmelser i lovforslaget, hvad der skal lægges vægt på i valget mellem frihedsstraf og bøde, henvises der overordnet set til straffelovens almindelige regler herom, herunder særligt §§ 51 og 80-82. Valget mellem bøde eller fængsel og udmålingen af bødens størrelse afhænger således overordnet set af dels lovovertrædelsens grovhed, dels gerningsmanden, jf. straffelovens § 80.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 151, at anvendelsen af fængselsstraf især vil være relevant i, men ikke begrænset til, tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Valget mellem bøde eller fængsel vil derfor navnlig være styret af praksis. Henset til at der på nuværende tidspunkt ikke er praksis på dette område, vurderes det ikke muligt at anføre yderligere omstændigheder, end dem der er nævnt i straffeloven. Dette kan dog ændre sig i takt med, at der med tiden bliver skabt mere praksis for overtrædelse af bestemmelserne. Lovforslagets bemærkninger opretholdes uændret under henvisnings til straffelovens § 80.

For så vidt angår det af SØIK anførte om, at ansvarssubjektet i de enkelte strafbelagte bestemmelser varierer, så har dette ikke været hensigten. Lovforslaget vil derfor blive tilrettet.

3.8. Kontantreglen

Ældresagen, Dansk Industri, Dansk Erhverv foreslår, at der indsættes en evalueringsordning i lovforslaget, således at effekten af undtagelsesbestemmelsen i § 81, stk. 3, evalueres efter eksempelvis 2 år.

Energi- og Olieforum, Dansk Erhverv, Horesta, De samvirkende købmænd og Nationalbanken har anført, at det er positivt, men ikke tilstrækkeligt, at der i lovforslaget gives mulighed for at undtage betalingsmodtagere fra forpligtelsen til at modtage kontanter i perioden fra kl 22.00-06.00. Det foreslås, at betalingsmodtagere frit kan vælge, i hvilken periode af døgnet de vil modtage kontanter. Alternativt kan tidsrummet, hvor undtagelsen gælder, udvides til tidsrummet kl. 18.00-06.00. Horesta og Dansk Erhverv har anført, at der sker flest røverier i tidsrummet fra kl 18.00-22.00.

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart opfordrer til, at kontantreglen lempes for danske luftfartselskaber med fly registreret i

Danmark, da reglen skaber ulige konkurrencevilkår sammenlignet med eksempelvis Sverige og Norge.

Dansk Erhverv foreslår, at der indsættes en hjemmel til, at betalingsmodtagere efter en konkret ansøgning og begrundelse kan fritages for pligten til at modtage kontanter. Herved kan særligt udsatte betalingsmodtagere som fx taxachauffører, butikker i særligt udsatte områder eller butikker, der flere gange tidligere har været udsat for røveri, eller betalingsmodtagere, hvor der ikke er et beskyttelsesværdigt hensyn til, at de skal tage imod kontanter, fx festivaler og flyselskaber, ansøge om at blive fritaget fra kravet.

PROSA – forbundet af it-professionelle er kritiske overfor forslaget til § 81, idet forslaget er et skridt imod et kontantfrit samfund, og de elektroniske transaktioner muliggør sporing af borgerne. Samtidig giver et kontantfrit samfund finanssektoren større indflydelse, end den har i dag, da den hermed i praksis vil kunne bestemme, hvem der må betale til hvem. Forslaget gør også Danmark mere sårbar overfor it-angreb. PROSA – forbundet af it-professionelle fremhæver, at formålet med bestemmelsen, nemlig at nedbringe risikoen for røverier, vil kunne opnås ved at installere lukkede kontanthåndteringssystemer.

Rådet for Socialt Udsatte anfører, at kontantreglen bør bevares i sin nuværende form indtil alternativerne er udviklet, så de også er brugbare og almindeligt tilgængelige for samfundets mest marginaliserede grupper.

Forbrugerrådet Tænk støtter ikke begrænsningen af retten til at betale kontant i lovforslagets § 81, stk. 3. Der er fortsat et antal unge, ældre, handicappede og socialt udsatte, der kun har mulighed for at betale kontant. Forbrugerrådet Tænk har forståelse for ønsket om at begrænse antallet af røverier, men vurderer, at der er mere effektive måder at gøre dette på, end ved at afvise nogle få kontantbetalere.

Hvis kontantreglen skal lempes, foreslår Rådet for Socialt Udsatte, at butikker fortsat forpligtes til som minimum at tage imod kontanter op til et mindre beløb på under fx 200 kr. eller alene forpligtes til at tage imod lige penge.

Ældresagen finder det vigtigt, at erhvervsministeren udnytter bemyndigelsesbestemmelsen i § 81, stk. 4, til at pålægge bestemte betalingsmodtagere at modtage kontanter hele døgnet i tilstrækkelig omfang. Udover døgnapoteker, lægevagten og tandlægevagten finder Ældre Sagen, at også fx offentlig transport bør omfattes af undtagelsen. Ældre Sagen anfører endvidere, at virkningen af denne bemyndigelsesbestemmelse i øvrigt også bør omfattes af den foreslåede evalueringsordning.

Rådet for Socialt Udsatte nævner offentlig transport, taxabranchen og restaurationsbranchen som yderligere eksempler på betalingsmodtagere, der fortsat skal være forpligtet til at modtage kontanter på alle tider af døgnet.

Nationalbanken opfordrer til, at erhvervsministeren endvidere bør kunne dispensere bestemte betalingsmodtagere eller typer af betalingsmodtagere fra § 81, stk. 1, der angiver selve forpligtelsen til at modtage kontanter.

SikkerhedsBranchen vurderer, at lempelsen af kontantreglen vil have ringe effekt som kriminalitetsforebyggende middel og påpeger, at lempelsen udgør en krænkelse af ligestilling mellem borgerne. SikkerhedsBranchen noterer sig, at borgerne vil blive sikret adgang til at bruge kontanter i sundhedsmæssige sammenhænge hele døgnet, men at udelukke de udsatte grupper fra at bruge kontanter i alle andre sammenhænge i nattetimerne har karakter af diskrimination.

IT-politisk Forening anbefaler, at den nuværende pligt til at modtage kontanter opretholdes. Dels for at beskytte borgernes privatliv. Dels fordi der er andre, mere effektive metoder til at beskytte mod røverier. Dels fordi en delvis afskaffelse af kontantpligten kan være en glidebane mod det kontantløse samfund. Dels fordi lovforslaget ifølge IT-politisk Forening ikke tager stilling til, hvad man gør i praksis, hvis det af tekniske grunde ikke er muligt at gennemføre elektroniske betalinger, og dels fordi en række borgere fratages muligheden for at handle i det omtalte tidsrum, da de ikke har adgang til at foretage elektroniske betalinger.

Dansk Live – interesseorganisation for festivaller og spillesteder og Roskilde Festival har anført, at betalingsmodtagere frit skal kunne vælge, om de vil tage imod kontanter eller ej. Dog anerkendes det, at der i visse betalingsmiljøer kan være særlige beskyttelsesværdige hensyn. Det foreslås, at korterevarende events, eksempelvis festivaller, undtages fra kontantpligten, således at disse kan undlade at tage imod kontanter. Alternativt foreslås en forsøgsordning, hvor spillesteder, af sikkerhedshensyn, også kan undlade at tage imod kontanter imellem 19 og 22.

Kommentar

Med forslaget til § 81 er der foretaget en afvejning mellem hensynet til forbrugernes mulighed for at betale med kontanter og hensynet til at reducere risikoen for røverier. En væsentlig andel af røverierne finder sted mellem kl. 20.00 og 22.00. Det er på baggrund af denne afvejning fundet passende at ændre forslaget til § 81, stk. 3, således at forretninger m.v. i særligt røveriudsatte geografiske områder – ud over den generelle lempelse i tidsrummet kl. 22.00 til kl. 06.00 – har mulighed for at blive fritaget fra forpligtelsen til at modtage kontant betaling i tidsrummet mellem kl. 20.00 og kl. 22.00. Erhvervsministeren fastsætter på baggrund af statistik over forekomsten af røverier i forskellige geografiske områder,

hvilke områder der vil være omfattet, og den enkelte betalingsmodtager i et omfattet område vil skulle notificere Finanstilsynet om, at denne ønsker at gøre brug af muligheden.

For så vidt angår ønsket om, at erhvervsministeren skal bemyndiges til helt at kunne dispensere bestemte betalingsmodtagere fra § 81, stk. 1, er det alene formålet med forslaget til § 81, stk. 4, at erhvervsministeren skal have adgang til at fastsætte, at for visse typer af betalingsmodtagere finder den generelle lempelse af kontantreglen i § 81, stk. 3, ikke anvendelse. Det forventes, at erhvervsministeren vil anvende denne bestemmelse til at fastsætte, at visse betalingsmodtagere er forpligtet til at modtage kontant betaling, uanset tidspunkt på døgnet. Formålet med denne bemyndigelsesbestemmelse er at sikre, at betalingsmodtagere, der er tildelt en særlig samfundsmæssig rolle, eksempelvis i forhold til at sikre borgere adgang til sundhedsydelser på alle tidspunkter af døgnet, eksempelvis døgnapoteker, er forpligtet til at modtage kontanter døgnet rundt. Ordlyden af § 81, stk. 4, ændres således, at det fremgår klart, at erhvervsministeren i medfør af bestemmelsen kan fastsætte, at visse betalingsmodtagere skal modtage kontanter hele døgnet rundt.

For så vidt angår Ældresagens forslag om, at offentlig transport, på linje med døgnapoteker, lægevagten og tandlægevagten, også skal være undtaget fra mulighed for at afvise kontanter i aften- og nattetimer, bemærkes det, at erhvervsministerens hjemmel ikke er begrænset til de anførte betalingsmodtagere. Erhvervsministeren kan på baggrund af en dialog med relevante interessenter fastsætte, at betalingsmodtagere, der har en særlig samfundsmæssig position, er forpligtet til at modtage kontanter døgnet rundt.

3.9. Meddelelse, tilbagekaldelse og ændring af samtykke

3.9.1. Mulighed for kreditorskifte (Lovforslagets § 82)

Nets A/S anfører, at forslaget til § 82 (en betaling er kun autoriseret, hvis betaler har meddelt sit samtykke) medfører, at det ikke er muligt at lave et kreditorskift ved stiltiende accept, hvis ydelsen på et tidspunkt skal leveres af en anden udbyder, end den som betaler oprindeligt indgik aftale med. Hvis § 82 opretholdes, så vil kreditorer skulle indgå nye aftaler med hver enkelt kunde om fortsat brug af direkte debitering. Nets A/S anfører videre, at det vil opleves som et formalistisk krav, der ikke gavner nogen eller noget reelt hensyn. Nets A/S anfører endeligt, at det vil være fuldt betryggende, hvis den underretning, som den almindelige obligationsret ville tilsi ved kreditorskifte, kunne suppleres af en varsling om ændringen af aftalen om brug af direkte debitering.

Kommentar

Det følger af artikel 64 i 2. betalingsstjenestedirektiv, som er gennemført i lovforslagets § 82, at en betaling kun er autoriseret, hvis betaler har meddelt sit samtykke. Samtykket kan ikke være stiltiende eller passivt. Det

er ikke formålet med loven at ændre på det grundlæggende princip om, at en betaling kun er autoriseret, hvis betaler har meddelt samtykke. Det følger af gældende praksis, at kreditorskifte kræver fornyet samtykke, og det har ikke været lovforslagets hensigt at ændre ved denne praksis. Det er på den baggrund fortsat vurderingen, at kreditorskifte ikke kan foregå uden at der indhentes fornyet samtykke fra betaler.

3.9.2. Autorisation af betalinger (Lovforslagets § 82, stk. 1)

Forbrugerrådet Tænk støtter, at hele 2. betalingstjenestedirektivs artikel 64 om samtykke og autorisation af betalingstransaktioner nu gennemføres i dansk ret. I forbindelse med børns anvendelse af deres forældres betalingskort skal det understreges i bemærkningerne, at det skal være en forudsætning for, at barnets anvendelse af kortet kan anses som en autoriseret betaling, at kortholderen skal kunne forudindstille grænser for barnets forbrug.

Kommentar

En af forudsætningerne i lovforslaget er, at en indehaver af et betalingsinstrument selv autoriserer de betalinger, der foregår med betalingsinstrumentet. Lovudkastet forholder sig således ikke til en situation, hvor en indehaver af et betalingsinstrument overlader dette til andre. Det står udbydere frit for at udvikle betalingsløsninger, der er møntet på f.eks. denne situation, men dette tager lovudkastet ikke højde for.

3.9.3. Meddelelse af samtykke (Lovforslagets § 82, stk. 2)

Forbrugerrådet Tænk anfører, at det fremgår af lovbemærkningerne til § 82, stk. 2, at bestemmelsen ikke fastsætter krav til, hvordan et samtykke skal meddeles. De såkaldte ”abonnementsfælder” har imidlertid givet store problemer for danske forbrugere. Forbrugerrådet Tænk skal derfor opfordre til, at Forbrugerombudsmandens retningslinjer for ”Betalingsmodtageres håndtering af betalinger ved fjernsalg”, kapitel 5.2, indarbejdes i lovforslaget. Af kapitel 5.2 fremgår blandt andet, at aftalen om, at betalingsmodtager kan iværksætte en række betalingstransaktioner, skal indgås separat, idet dette samtykke til enhver tid kan tilbagekaldes uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.

Kommentar

Lovforslagets § 82, stk. 1, specificerer, at en betalingstransaktion kun kan anses som autoriseret, hvis betaler har givet samtykke til at gennemføre transaktionen. Det fremgår af lovforslagets § 82, stk. 2, at samtykke meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes udbyder. Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, at der ikke fastsættes krav til, hvordan et samtykke skal meddeles. Dette beror på aftalen indgået mellem parterne, hvordan betaler konkret skal meddele sit samtykke. Den foreslåede § 82 inklusive bemærkninger, er udtryk for direktivnær implementering af 2. betalingstjenestedirektiv, som ikke forholder sig til de

underliggende betalingsforpligtelser. Det skal dog bemærkes, at dette ikke berører eventuelle forpligtelser, der gælder ifølge anden lovgivning, eksempelvis forbrugeraftaleloven. Med henblik på at opnå en direktivnær implementering opretholdes bestemmelsen uændret.

3.9.4. Tilbagekaldelse af samtykke (Lovforslagets § 82, stk. 3)

Forbrugerrådet Tænk anfører, at det fremgår af lovbemærkningerne til § 82, stk. 3, vedrørende tilbagekaldelse af samtykke, at bestemmelsen alene vedrører tilbagekaldelse af samtykke over for betalers udbyder. Det anføres videre, at det er Forbrugerrådet Tænks forståelse af direktivets bestemmelser om tilbagekaldelse af samtykke, at disse også gælder betalers tilbagekaldelse af samtykke over for betalingsmodtager eller dennes udbyder af betalingstjenester.

Finans Danmark har anført, at det af lovforslagets § 82, stk. 3, ikke fremgår klart, hvem betaleren skal tilbagekalde samtykke over for, herunder om det skal være over for den, som samtykket er givet til. Det bemærkes, at det hidtil har været praksis, at en betaler skal opsige en abonnementsaftale overfor forretningen og forsøge at løse problemet med forretningen, inden der tages kontakt til kontoførende udbyder.

Kommentar

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 82, at lovforslagets bestemmelser alene vedrører betalers tilbagekaldelse af samtykke over for dennes udbyder. Det fremgår dog samtidig af bemærkningerne til lovforslagets § 82, stk. 2, at samtykke tillige kan gives via betalingsmodtageren eller en udbyder af betalingsinitieringstjenester. I dette tilfælde kan samtykket også tilbagekaldes over for den part, det er givet til. Det vil sige, at et samtykke givet til en betalingsmodtager også kan tilbagekaldes over for denne så vel som dennes udbyder. Dette vil blive præciseret i bemærkningerne til lovforslagets § 82, stk. 3.

3.9.5. Reservation af midler ved en kortbaseret betalingstransaktion (Lovforslagets § 95)

Finans Danmark anfører, at det ikke fremgår klart, hvilken udbyder, der ifølge bestemmelsen kan reservere midler på betalers konto, hvis beløbet ikke er kendt på betalingstidspunktet. Det anføres videre, at det i den forbindelse er uklart, hvad der menes i bemærkningerne til bestemmelsen, hvor det fremgår, at ”ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som reserverer midler i strid med forslaget § 95, stk. 1”.

Finans og Leasing har anført, at det bemærkes, at tidspunktet, hvor betaler er bekendt med det endelige beløb, ikke nødvendigvis er det samme tidspunkt som det tidspunkt, hvor betalers udbyder er bekendt med det endelige beløb. Betalers udbyder skal derfor hurtigst muligt frigive reservationer og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren. Fi-

nans og Leasing anfører endvidere, at det findes hensigtsmæssigt, at Forbrugerombudsmandens retningslinjer på området, ifølge hvilke det påhviler betalingsmodtager at sørge for, at reservationerne slettes, indarbejdes i bemærkningerne.

Dansk Erhverv, DI og Energi- og olieforum ønsker det tydeliggjort i bemærkningerne, at en løsning med placering af et klistermærke på betalingsterminalen, hvorpå det oplyses, at der reserveres eksempelvis 500 kroner på kortet, samt at kunden ved at indsætte kort og indtaste koden accepterer dette, vil kunne opfylde kravene til information i lovforslaget.

Dansk Erhverv anfører endvidere, at det bør være tilstrækkeligt, at forbrugerne får informationen om beløbsreservation mundtligt, fx ved indtjekning på et hotel, hvor der i dag eksisterer velfungerende branchekutymer. Dansk Erhverv anfører, at der er behov for, at dette gøres helt klart i lovteksten og/eller bemærkningerne.

Kommentar

Det fremgår af lovforslagets § 95, at det er betalers udbyder, der kan reservere midler på betalers betalingskonto, ligesom det af stk. 2 fremgår, at det er betalers udbyder, der har pligt til at frigive de reserverede midler. Dette følger direkte af artikel 75 i 2. betalingstjenestedirektiv. Det påhviler således betalers udbyder at sikre, at denne kan opfylde kravene i bestemmelsen via de aftaler, der indgås direkte eller via et kortsystems vilkår, med betalingsmodtager og dennes udbyder.

Det vil blive præciseret i bemærkningerne til bestemmelsen, at det er betalers udbyder, der vil være strafsobjekt, da gerningsindholdet i bestemmelsen er det tilfælde, hvor en udbyder reserverer midler på en betalers betalingskonto uden samtykke. Idet det alene er betalers udbyder, der kan reservere midler, vil det derfor være betalers udbyder, der er straffesubjekt.

I relation til skiltning indeholder bestemmelsen alene et krav om et informeret samtykke til reservation af midler. Lovforslaget forholder sig ikke til formen af dette samtykke, hvorfor det som udgangspunkt kan være tilstrækkeligt med en mundtlig orientering eller klar og tydelig skiltning ved betalingskortterminalen, afhængigt af den konkrete situation og aftaleforholdet mellem betalingsmodtager, dennes udbyder og betalingsmodtagers udbyder. Det påhviler imidlertid i sidste ende betalers udbyder at kunne dokumentere, at samtykket er givet på et tilstrækkeligt informeret grundlag.

3.10. Tredjepartsudbydere

3.10.1. Betalingsinitieringstjenesters adgang til data (Lovforslagets § 85)
Forbrugerrådet Tænk har anført, at det fremgår af lovbemærkningerne, at der ved særskilt aftale kan ske anden behandling af data end den der

umiddelbart er tilladt efter bestemmelsens ordlyd. Da bestemmelsen er beskyttelsespræceptiv for så vidt angår forbrugere, må bemærkningerne forstås således, at data i disse situationer indhentes på anden vis. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at dette præciseres i bemærkningerne til bestemmelsen.

Kommentar

§ 85 regulerer alene udbydere af betalingsinitieringstjenesters adgang til betalingskonti og behandling af betalingsdata inden for rammerne af udbuddet af betalingsinitieringstjenester. Forslaget berører ikke den aftalefrihed, der i øvrigt er mellem parter til at indgå aftale om adgang til andre konti eller anvendelse af indhentet data til andre formål, så længe denne adgang og behandling er i overensstemmelse med lovforslagets § 124 og anden relevant lovgivning, eksempelvis persondataloven. Det foreslås således at bevare bestemmelsen uændret.

3.10.2. Adgang til oplysninger om iværksættelse og gennemførelse af en betalingstransaktion for en udbyder af betalingsinitieringstjenester

Nets A/S anfører, at § 86, stk. 1, kun omhandler ”iværksættelsen” og derfor ikke stiller som krav, at alle oplysninger vedrørende gennemførelsen af betalingstransaktionen også skal tilgå en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Artikel 66, stk. 4, i 2. betalingstjenestedirektiv anfører, at der kan være forskellige aktører i de forskellige faser af en betalingsordre, og der sondres tydeligt mellem initiering og gennemførelse af transaktionen. Denne sondring er væsentlig, da det er vigtigt for betalingstjenesteudbyderen at få besked om status på gennemførelsen. Denne sondring bør derfor også fremgå af § 86, stk. 1.

Kommentar

Lovforslagets § 86, stk. 1, fastlægger, at den kontoførende udbyder skal stille alle oplysninger om iværksættelse af en betalingstransaktion til rådighed for en betalingsinitieringstjeneste. 2. betalingstjenestedirektiv sonder imidlertid mellem initiering og gennemførelse af transaktionen. Med henblik på at sikre direktivnær implementering, vil lovforslagets § 86, stk. 1, blive ændret således, at den kontoførende udbyder umiddelbart efter modtagelsen af en betalingsordre fra udbyderen af betalingsinitieringstjenesten skal stille alle oplysninger om ”iværksættelsen og gennemførelsen” af betalingstransaktionen, som er tilgængelige for den kontoførende udbyder selv, til rådighed for udbyderen af betalingsinitieringstjenester.

3.10.3. Kontooplysningstjenester (Lovforslagets §§ 87 og 88)

Forbrugerrådet Tænk har anført, at det er i forbrugers interesse, at det bliver muligt at dele alle data fra netbanken, herunder alle typer konti, værdipapirdepoter osv. Forbrugerrådet Tænk finder ikke, at der her er samme beskyttelsesbehov som i forhold til forbrugers indkøbsoplysninger, idet der her er tale om, at forbrugeren selv aktivt inviterer betroe-

de tredjeparter ind i sin netbank for at levere nye eller bedre services end netbanken kan tilbyde.

Kommentar

2. betalingstjenestedirektiv regulerer alene udbydere af kontooplysnings-tjenesters adgang til oplysninger om betalingskonti, der udbydes af en eller flere kontoførende udbydere, jf. bestemmelserne i artikel 67 i direktivet. Med henblik på at sikre direktivnær implementering bør denne adgang ikke blive udvidet. Det skal dog bemærkes, at dette ikke forhindrer udbydere af kontooplysningstjenester og kontoførende udbydere at indgå aftale om udveksling af sådanne oplysninger, i det omfang at databeskyttelsesreglerne er overholdt.

3.10.4. Kontooplysningstjenester (Lovforslagets § 60)

Dansk Erhverv anfører, at det er betænkeligt, at en registrering som kontooplysningstjeneste skal afhænge af, om Finanstilsynet vurderer, at man har en ”holdbar forretningsmodel”. Det kan ikke være Finanstilsynet opgave, og det ligger udenfor Finanstilsynets kompetence at vurdere den mulige succes af kontooplysningstjenestens forretningsmodel.

Kommentar

Artikel 5, stk. 1, litra b, i 2. betalingstjenestedirektiv angiver, hvilke oplysninger en virksomhed skal indsende i forbindelse med en ansøgning om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. Herunder skal virksomheden indsende oplysninger om de planlagte typer af betalingstjenester. Formålet er ikke, at Finanstilsynet skal godkende forretningsmodellen, men nærmere at give Finanstilsynet indsigt i, hvilke typer af betalingstjenester virksomheder ønsker at udbyde, og om disse kan indeholdes i den tilladelse, som virksomheder ønsker. Virksomheden skal i en ansøgning endvidere kunne godtgøre, at den har de systemer, ressourcer og procedurer, som er nødvendige for en forsvarlig drift. Det præciseres i bemærkningerne, at Finanstilsynet ikke skal foretage en holdbarhedsvurdering af virksomhedens forretningsmodel, men vurdere om virksomheden har de nødvendige systemer, ressourcer og procedurer til at udføre den påtænkte aktivitet.

3.11. Hæftelses- og ansvarsregler

3.11.1. Indsigelse mod uautoriserede betalinger

Forbrugerrådet Tænk har anført, at for opnå en korrekt gennemførelse af artikel 71 i 2. betalingstjenestedirektiv foreslås følgende ændring af lovforslagets § 97, stk. 1, 1. punktum: ”Indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner skal være udbyderen i hænde snarest muligt efter at have konstateret og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion.”.

Kommentar

Det fremgår af artikel 71 i 2. betalingstjenestedirektiv, at "Indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner skal være udbyderen i hænde snarest muligt efter at betaler har konstateret en sådan betalingstransaktion og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion." For at sikre en korrekt gennemførelse af artikel 71 ændres § 97, stk. 1, i overensstemmelse hermed, således at ordlyden af § 97, stk. 1, svarer til ordlyden af artikel 71.

3.11.2. Hæftelsesreglerne (Lovforslagets § 100)

Finans Danmark påpeger, at § 100, stk. 2, indfører en ny ansvarsnorm, som adskiller sig fra den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penges § 62, stk. 2. Finans Danmark ønsker på den baggrund, at den nye ansvarsnorm og formuleringen "ikke kunne opdage" uddybes yderligere i bemærkningerne, herunder om der er tale om simpel uagtsomhed, og hvordan der sondres i forhold til uagtsomhedsnormerne i lovforslagets § 100, stk. 3.

Forbrugerrådet Tænk har anført, at gældende hæftelsesregler og Pengeinstitutankenævnets praksis betyder, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af phishing. Baggrunden er, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning ikke anvendes ved fjernsalg, som loven i dag fortolkes af Pengeinstitutankenævnet. Forbrugerrådet Tænk anfører endvidere, at udgangspunktet efter de gældende regler derfor er, at betalers udbyder hæfter for det fulde beløb i forhold til betaler for tab som følge af phishing. Forbrugerrådet Tænk anfører endvidere at være betænkelig ved forslaget om, at betalers selvrisiko som noget nyt fastsættes som enten 8.000 kr. eller ubegrænset.

Finans Danmark ønsker en afklaring af, om henvisningen til engangskoder skal læses i sammenhæng med de kommende reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA skal udarbejde til Kommissionen.

Forbrugerrådet Tænk foreslår en nyaffattelse af bestemmelsen for at sikre, at hæftelsesreglerne bliver nemmere at forstå. Det foreslås tydeliggjort i § 100, stk. 2-4, at betaler, bortset fra i tilfælde, hvor denne har handlet svigagtigt eller med fortsæt, ikke hæfter, hvis betalers eller betalingsmodtagers udbyder ikke accepterer stærk autentifikation.

Finans og Leasing anfører, at det forekommer ikke at være rigtigt, at kortudsteder hæfter, hvis betalingsmodtager vidste eller burde have vidst, at der forelå en uberettiget anvendelse af et betalingsinstrument.

Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde har anført, at det ikke er muligt at anvende stærk autentifikation i forbindelse med registrering og betaling af mobiltelefoni via sim-kort og ved betaling med til-lægstakseret sms. Det er derfor ikke rimeligt at den nye ansvarsnorm,

hvor betaler ikke ifalder ansvar, hvis det ikke var muligt at anvende stærk autentifikation, findes anvendelse på disse typer af tjenester.

Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde anmoder endvidere om, at bemærkningerne til lovforslagets hæftelses- og ansvarsregler fortsat understøtter gældende praksis, hvorefter kunden hæfter for tab som følge af andres uberettigede brug af sim-kortet, hvis mobiltelefonen er tændt og PIN-koden er indtastet. Det er således kun ved 'Betaling via mobiltelefon med tillægstakseret sms', at reglerne om hæftelse og selvrisiko kun finder anvendelse, hvis der sker autentifikation umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling.

Kommentar

Med lovforslaget indføres der nye betingelser for, om en betaler kan ifalde ansvar. Som følge af 2. betalingstjenestedirektiv vil vurderingen af, om betaler ifalder ansvar, afhænge af, om det var muligt for betaler at opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af det til betalingstjenesten tilhørende betalingsinstrument eller personlige sikkerhedsforanstaltning forud for den uberettigede anvendelse, samt om betalingen var iværksat ved anvendelse af stærk autentifikation.

For så vidt angår betingelsen om, at betaler skulle kunne opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af det til betalingstjenesten tilhørende betalingsinstrument eller personlige sikkerhedsforanstaltning forud for den uberettigede anvendelse, bemærkes det, at hvorvidt betaler havde mulighed for at opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af det til betalingstjenesten hørende betalingsinstrument eller personlige sikkerhedsforanstaltning vil bero på en konkret vurdering af den enkelte sag. Det vil derfor ikke være muligt at give en udtømmende opstilling af alle situationer, hvor en betaler med rimelighed kunne forventes at opdage dette. Dertil bemærkes det, at der med den teknologiske udvikling og udviklingen af befolkningens generelle it-mæssige uddannelse må forventes løbende at ske en ændring af, hvad det kan forventes, at en betaler er i stand til at opdage.

Eksempelvis vil det ikke kunne forventes, at en betaler er i stand til at opdage, at andre har tilegnet sig betalere kortoplysninger og koder som følge af en utilstrækkelig sikkerhed hos en internetforretning, hvor betaleren har handlet. I et sådan tilfælde vil selvrisikoen således ikke gælde for betaler, hvis der efterfølgende sker uberettiget anvendelse. Dette vil blive præciseret i bemærkningerne.

I forhold til phishing er det overordnede mål med lovforslaget, at den gældende forbrugerbeskyttelse, som i dag følger af lov om betalingstjenester og elektroniske penge, skal opretholdes. Det tilføjes derfor til § 100, stk. 3, nr. 2, og stk. 4, at betaler kun ifalder ansvar efter disse bestemmelser, hvis betaler med forsæt har overgivet den personlige sikkerhedsfor-

anstaltning til den, der har foretaget den uberettigede anvendelse. Det betyder, at betalers selvrisiko i henhold til de to bestemmelser ikke finder anvendelse i de tilfælde, hvor betaler uforvarende har overladt den personlige sikkerhedsforanstaltning til andre, eksempelvis i forbindelse med phishing. Dette er endvidere præciseret i bemærkningerne til § 100.

Det kan endvidere bemærkes, at en række af de her berørte problemstillinger forsvinder, når den reguleringsmæssige tekniske standard om stærk kundeautentifikation, som EBA skal udarbejde i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4, i 2. betalingstjenestedirektiv, træder i kraft, forventeligt omkring udgangen af 2018 eller starten af 2019, jf. kravene i lovudkastets § 127, stk. 1 og 2. Denne vil forventeligt indeholde et krav om, at betaler gøres bekendt med betalingsmodtager og beløb via en uafhængig kanal, hvilket vil begrænse risiciene vedrørende phishing, om end det ikke vil løse problemer med såkaldt social engineering.

Kravet om, at elektroniske betalinger skal iværksættes med stærk autentifikation, finder ikke anvendelse på tjenester omfattet af lovforslagets § 1, stk. 5, og § 5, nr. 14-16 (betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse). Der tilføjes derfor et stykke til § 100, for at præcisere, at § 100, stk. 6, om at betalers udbyder tillige hæfter, hvis udbyderen ikke kræver stærk kundeautentifikation, ikke finder anvendelse på tjenester omfattet af § 1, stk. 5, og § 5, nr. 14-16.

For så vidt angår Forbrugerrådet TÆNKs forslag om at nyaffatte § 100, stk. 2-4, er dette ikke muligt, idet kravet om stærk autentifikation ikke finder anvendelse på tjenester omfattet af § 1, stk. 5, og § 5, nr. 14-16.

Endelig kan det bemærkes, at et af de overordnede hensyn i lovforslaget er, at det skal være overskueligt for betaler, hvem denne kan få tilbageført en uautoriseret betaling af, uanset hvor i betalingskæden ansvaret kan placeres. Det er således hensigten, at betalers udbyder i det af Finans og Leasing nævnte tilfælde skal tilbageføre midlerne til betaler, uden unødigt forsinkelse. Det følger dog af lovforslagets § 106 samt de almindelige erstatningsretlige principper, at betalers udbyder kan kræve erstatningen godtgjort af den part, der er skyld i den uautoriserede betalingstransaktion.

3.11.3. Videregivelse af oplysninger, når det ikke er muligt at tilbageføre midler

Finans Danmark har anført, at § 103, stk. 5, der omhandler den situation, hvor det ikke er muligt at tilbageføre midler, der er overført til den forkerte modtager, og hvor betalers udbyder er forpligtet til at give betaleren alle relevante oplysninger, således at betaleren kan gøre et retskrav gældende mod betalingsmodtageren, ikke harmonerer med § 117a, i lov om finansiel virksomhed.

Kommentar

Den foreslåede § 103, stk. 5, fastslår betalers udbyders pligt til, i situationer hvor det ikke er muligt at tilbageføre forkert overførte midler, at give betaleren alle de oplysninger, som betalers udbyder er i besiddelse af, og som kan gøre det muligt for betaleren at gøre et retskrav gældende mod betalingsmodtageren. I denne forbindelse tænkes eksempelvis på navn og kontaktoplysninger på den person eller virksomhed, som fejlagtigt har modtaget midlerne. Forslaget til § 103, stk. 5, er lex specialis i forhold til videregivelsesbestemmelserne i § 117a i lov om finansiel virksomhed. Dette præciseres i bemærkningerne.

3.12. Tilbageførelse af betalingstransaktion ved fjernsalg (charge back)

Forbrugerombudsmanden og Forbrugerrådet Tænk har anført, at lovforslaget viderefører den gældende charge-back-regel i betalingstjenestelovens § 74, som under visse betingelser giver ret til at få tilbageført et beløb, der er betalt med et betalingsinstrument i forbindelse med et køb via fjernsalg. Begge henviser til en dom afsagt af Sø- og Handelsretten den 21. december 2016, som efter deres mening ændrer retstilstanden for nævnte bestemmelse, da Sø- og Handelsretten fastslog, at charge back-reglen ikke forpligter en bank til at tilbageføre beløbet til forbrugeren, hvis en vare bliver stoppet i tolden, fordi varen er en kopivare, selvom forbrugeren troede, han købte en ægte vare, eller hvis forbrugeren modtager varen, men det viser sig, at varen er en kopivare. Begge anfører således, at praksis ikke harmonerer med formålet med bestemmelsen.

Dansk Industri anfører ligeledes, at retsstillingen bør afklares i bemærkningerne til § 112, som følge af Sø- og Handelsrettens dom.

Dansk Industri anfører endvidere, at Dansk Industri har betænkeligheder ved, at § 112 anvendes til at stille brugere af betalingskort bedre end f.eks. kontantbetalere, således som der ses eksempler på i eksisterende praksis, der i nogle tilfælde tenderer misbrug.

Forbrugerrådet Tænk har endvidere anført, at anvendelsesområdet for § 112 begrænses til betalinger med betalingsinstrumenter, hvor udbyderen har indgået aftale med betalingsmodtageren, og at der er nogle forbrugerbeskyttelsesmæssige problemer forbundet hermed, hvis nye betalingsinitieringstjenester baseret på kontooverførselsinfrastrukturen ikke nødvendigvis, at der er indgået en aftale mellem betalingsmodtager og udbyderen af tjenesten. Forbrugerrådet anfører derfor, at der i lovforslaget bør stilles krav om, at erhvervsdrivende betalingsmodtagere alene må tilbyde betaling med betalingsinstrumenter, hvor der er indgået en aftale med udbyderen.

Forbrugerombudsmanden har anført, at det ifølge ordlyden af lovforslagets § 112 påhviler betalers udbyder at tilbageføre beløb til betaleren.

Ifølge bemærkningerne kan udbyder i denne sammenhæng også være udbyder af en betalingsinitieringstjeneste. Det anføres, at dette rejser en række spørgsmål. Bl.a. er det ikke klart, hvornår tilbageførelsespligten påhviler udbyderen af betalingsinitieringstjenesten, herunder om dette altid vil være tilfældet, når der er en betalingsinitieringstjeneste involveret i betalingskæden, og hvornår tilbagebetalingsforpligtelsen påhviler udbyderen af det anvendte betalingsinstrument, som typisk vil være forbrugerens pengeinstitut. Forbrugerombudsmanden anfører derudover, at det kan være vanskeligt at vide for forbrugeren, hvem forbrugeren skal henvende sig til.

Forbrugerombudsmanden anfører endvidere, at forslaget kan give anledning til tvivl om, i hvilket omfang kontooverførsler med eller uden brug af kode er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.

Forbrugerrådet Tænk foreslår endeligt, at § 112, stk. 5, udgår af lovforslaget, idet undtagelsen sender et signal om, at overtrædelser af varslingsbestemmelsen på dette område er mere acceptabelt end for andre overtrædelser af varslingsbestemmelsen.

Kommentar

For så vidt angår spørgsmålet om Sø- og Handelsrettens afgørelse, er det ikke hensigten med lovforslaget at ændre den nugældende forbrugerbeskyttelse. Det er med forslagets ordlyd således tilsigtet at bibeholde den gældende retsstilling. Lovforslagets ordlyd opretholdes derfor.

For så vidt angår spørgsmålet om kontooverførsler og betalingsinitieringstjenester fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets § 112, stk. 1, at en kontooverførsel via netbank kun vil være omfattet i det omfang, at der forud for betalingen er indgået aftale mellem betalers udbyder og en betalingsmodtager om, at brugeren kan bruge sin netbank til betaling for køb af varer eller tjenester hos betalingsmodtageren, som indgås ved brug af en enhed til fjernkommunikation. Dette vil eksempelvis være relevant, hvor betalingsmodtager indgår aftale med en betalingsinitieringstjeneste om modtagelse af betaling via kontooverførsel. I det tilfælde vil udbyderen af betalingsinitieringstjenesten i henhold til dette lovforslag være forpligtet til at tilbagebetale brugeren. I tilfælde, hvor betaler vælger at betale med en kontooverførsel via sin netbank, for eksempel på baggrund af, at sælger har oplyst sit kontonummer, vil en sådan situation ikke være omfattet af bestemmelsen, idet der ikke foreligger en aftale mellem betalers udbyder og sælger om modtagelse af betaling i forbindelse med fjernsalg ved overførsel via en kontooverførsel. Forpligtelsen påhviler således den udbyder, der har indgået en aftale med betalingsmodtageren. Det er med lovforslaget tilsigtet, at den gældende forbrugerbeskyttelse skal bevares uændret, hvorfor bestemmelsen opretholdes uændret.

For så vidt angår § 112, stk. 5, er det med lovforslaget hensigten at bevare den gældende forbrugerbeskyttelse uændret. Lovforslaget opretholdes derfor uændret.

3.13. Gebyrer

3.13.1. Forbud mod overvæltning af gebyrer

Forbrugerrådet Tænk foreslår i sit høringssvar, at ordlyden i § 121, stk. 2, 2. punktum, ændres, så bestemmelsen omfatter betalingstransaktioner, og ikke blot betalingsinstrumenter.

Forbrugerrådet Tænk foreslår konkret, at ordlyden ændres til: ”Opkræver betalingsmodtager gebyr hos betaler for betalingstransaktioner, må gebyret ikke overstige betalingsmodtagers omkostninger til at gennemføre betalingstransaktioner”.

Forbrugerrådet Tænk angiver, at på denne måde sikres mere lige konkurrencevilkår mellem henholdsvis direkte debitering via automatisk kortbetaling, som er omfattet af bestemmelsen, og Betalingservice, som ikke er omfattet af bestemmelsen i dag. Forbrugerrådet Tænk påpeger også, at det foreslåede gebyrforbud i § 121, stk. 3, vil fremme brugen af dyre betalinger med Visa og MasterCard på bekostning af billige betalinger med Dankort. Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at loftet over interbankgebyrer sænkes til niveauet i dankortsystemet, for at imødegå stigende omkostninger i detailhandelen som følge af gebyrforbuddet.

Nets A/S anfører i sit høringssvar, at forslaget § 121, stk. 3, om forbud mod overvæltning af gebyrer bør udvides til også at omfatte andre betalingsinstrumenter, herunder konto-til-konto-baserede betalingsinstrumenter for at undgå en skævvridning af konkurrencen.

American Express har anført, at overvæltning af gebyrer bør forbydes generelt, så kort, der ikke er omfattet af Interbankgebyrforordningen, sidestilles med kort, som er omfattet af forordningen.

Dansk Erhverv ønsker derimod videst mulig adgang til at overvælte gebyrer. Dansk Erhverv peger på, at overvæltning giver butikken mulighed for at synliggøre prisen for betalingen og dermed påvirke kunden til at anvende billigere betalingsformer, hvilket kommer såvel kunden som butikken til gode. Samtidig opfordrer Dansk Erhverv til, at der ikke sker overimplementering, således at det alene er for de interbankgebyrregulerede kort, der ikke kan opkræves gebyr. Horesta beklager ligeledes, at det med lovforslaget ikke vil være muligt at overvælte gebyrer. Horesta og Dansk Erhverv anerkender, at forbuddet mod overvæltning af gebyrer følger direkte af EU-retten, men opfordrer til, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen løbende holder øje med gebyrsætningen på betalingskortmarkedet, og vil skride ind overfor urimelige gebyrer.

Endelig ønsker Finans Danmark en afklaring af, om hjemlen i § 121, stk. 4, til at fastsætte yderligere begrænsninger eller forbud mod gebyrer på nuværende tidspunkt vil blive anvendt.

Kommentar

Den af Forbrugerrådet Tænk foreslåede ordlyd til § 122, stk. 2, 2. punktum, vil udvide bestemmelsens omfang, til at omfatte alle former for betalinger, herunder bl.a. kontooverførsler og kontanter. Bestemmelsen i lovforslaget vedrører alene betalingsinstrumenter og fastslår, at betalingsmodtagere ikke må opkræve et gebyr af forbrugeren, som overstiger betalingsmodtagers gebyr for betalingstransaktionen til betalingsmodtagerens udbyder. Bestemmelsen vil derfor blive opretholdt uændret.

I relation til det anførte vedrørende Betalingsservice kan bemærkes, at et gebyr for brug af Betalingsservice ifølge Forbrugerombudsmandens praksis kun må kaldes et "PBS-gebyr" eller "Nets-gebyr", hvis gebyret svarer til den omkostning, den erhvervsdrivende har til Nets, da der ellers vil kunne være tale om vildledning. Senest greb Forbrugerombudsmanden ind overfor en forretning, der brugte en vildledende gebyrbetegnelse, jf. Forbrugerombudsmandens sagsnr. 15/05479, af 16. februar 2016. De gældende regler omfatter dermed en regulering af Betalingsservice. Lovforslaget opretholdes derfor.

For så vidt angår Forbrugerrådet Tænks bemærkning om at sænke loftet over interbankgebyrer, bemærkes det, at erhvervsministeren ved udstedelsen af den gældende bekendtgørelse om interbankgebyrer for indenlandske forbrugerrelaterede debetkorttransaktioner af 7. december 2015, har benyttet sig af muligheden for at give udbydere mulighed for at anvende et gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 pct. af den gennemsnitlige årlige transaktionsværdi af debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning indtil den 9. december 2020. Baggrunden er, at denne løsning umiddelbart skaber størst mulig fleksibilitet i forhold til gebyrstrukturen på det danske betalingskortmarked. Det bemærkes i den forbindelse, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil kunne gribe ind såfremt udbydere anvender urimelige priser og avancer ved fastsættelse af gebyrer, jf. lovforslagets § 119.

Endvidere skal det bemærkes, at forslagets § 121, stk. 3, gennemfører 2. betalingstjenestedirektivs artikel 62, stk. 4, og alene omfatter betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i forordningen om interbankgebyrer. Idet en eventuel udvidelse af forbuddet skal ske under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter, jf. forslagets § 121, stk. 4, og henset til et ønske om ikke at foretage en overimplementering af betalingstjenestedirektivet, vurderes bestemmelsens nuværende omfang hensigtsmæssigt. Lovforslaget vil derfor for denne del blive opretholdt uændret.

For så vidt angår Finans Danmarks ønske om en afklaring af brugen af hjemlen i § 121, stk. 4, skal indførelsen af eventuelle yderligere regler om forbud mod eller begrænsning af betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr af betalere ske under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter. Det er ikke forventningen på nuværende tidspunkt, at reglen skal benyttes til at fastsætte yderligere regler om forbud mod eller begrænsning af betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr af betalere.

Det bemærkes, at § 80 a i nugældende lov om betalingstjenester indeholdte en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler for størrelsen af interbankgebyret i forbindelse med gennemførelse af en indenlandsk debetkorttransaktion, som ikke fremgik af det lovforslag, der var sendt i høring. Konkret indeholder § 80 a i nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge en bemyndigelse for ministeren til, i overensstemmelse med artikel 3 i Interbankgebyrforordningen (Parlamentets og Rådets forordning, nr. 2015/751 EU) at fastsætte nærmere regler for det interbankgebyr, som en udbyder af betalingstjenester må tilbyde eller kræve i forbindelse med gennemførelsen af en indenlandsk debetkorttransaktion. Hjemlen i bestemmelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1433 af 7. december 2015 om interbankgebyrer for indenlandske forbrugerrelaterede debetkorttransaktioner, som giver udbydere af betalingstjenester mulighed for at anvende et vægtet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 pct.

Det er med lovforslaget hensigten at videreføre gældende retsstilling. Det foreslås således, at § 80 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge videreføres som et nyt stk. 2 til § 122.

3.13.2. Urimelige høje priser og avancer

Nets A/S anfører i sit høringssvar, at da konkurrencesituationen er en helt anden i dag, end den var i år 2000, hvor bestemmelsen først blev indført, er forslaget til § 122 om anvendelse af urimelige priser og avancer blevet overflødig. Som følge af den teknologiske udvikling og regulatorisk pres fra særligt Interbankgebyrforordningen og 2. betalingstjenestedirektiv er konkurrencen intensiveret og stadigt flere alternativer til kortbetalinger vinder frem. Derudover bemærker Nets A/S i sit høringssvar, at de i lov-bemærkningerne omtalte Nets-sager vedrører to afgørelser om én sag, og at disse er indbragt for Østre Landsret.

Forbrugerrådet Tænk påpeger i sit høringssvar, at det er afgørende, at indgrebsmuligheden i § 122 ikke er begrænset til kortområdet, men at den også kan anvendes i forhold til eksempelvis Betalingsservice eller andre direkte debiteringsordninger og opfordrer således til, at bestemmelsen udvides, således at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får en mulighed for at gribe ind.

Kommentar

Det fremgår af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens rapport om Betalingskortmarkedet fra 2016, at Dankortet fortsat er det langt mest anvendte betalingskort i Danmark og ifølge en konkurrenceafgørelse om Nets/Teller fra 28. maj 2014, er Teller den langt største indløser af internationale betalingskort. Der er ikke fremkommet oplysninger, der viser, at markedsandele eller markedskoncentrationen er ændret væsentligt siden da. Trods udviklingen af nye betalingsløsninger vurderes det derfor, at markedet fortsat er præget af meget høj koncentration. Der er således ikke på nuværende tidspunkt grundlag for at konstatere, at bestemmelsen er blevet overflødig.

For så vidt angår Forbrugerrådet Tænks forslag om at udvide bestemmelsen til også at omfatte direkte debiteringsløsninger har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen senest foretaget en vurdering af fordele og ulemper ved regulering af direkte debiteringsløsninger i november 2014. Her fandt styrelsen, at prisregulering bl.a. kunne bidrage til at sikre, at der ikke anvendes urimelige priser for direkte debiteringsprodukter over for kreditorer. Omvendt kunne regulering også reducere innovationen og begrænse udbuddet af nye produkter, samt mindske incitamentet til at effektivisere og forbedre kvaliteten i de aktuelle og potentielle direkte debiteringsløsninger.

I lyset af ovenstående forhold vurderes det samlet hensigtsmæssigt, at bestemmelsen videreføres med den foreslåede ordlyd.

I relation til Nets' bemærkninger om, at de omtalte Nets-sager vedrører én sag, og at disse er indbragt for Østre Landsret, justeres bemærkningerne til § 122, så dette fremgår mere tydeligt.

3.14. Databeskyttelse og behandling af betalingsdata

3.14.1. Krav om udtrykkeligt samtykke ved behandling af personoplysninger

Nets A/S, Dansk Erhverv, Teleindustrien – teleselskabernes branchesamarbejde og Datatilsynet har anført, at der ikke er overensstemmelse mellem ordlyden af § 124, stk. 2, og de specielle bemærkninger til bestemmelsen. Det fremgår af selve bestemmelsen, at udbydere af betalingstjenester skal indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, hvis udbyderen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Det fremgår af de specielle bemærkninger til bestemmelsen, at der alene skal indhentes udtrykkeligt samtykke, hvis der er tale om oplysninger, der går udover de oplysninger, der er nødvendige at behandle i forbindelse med indgåelse af aftalen om udbud af betalingstjenester. Det anføres, at der bør sikres overensstemmelse mellem lovtæksten og bemærkningerne.

Nets A/S anfører endvidere, at Betalingsservice tager afsæt i, at kreditor har indgået en betalingsaftale med debitor, der typisk er en forbruger, hvorfor kreditor i persondataretlig forstand vil være den, som indsamler oplysningerne og lader dem behandle af Nets. Nets A/S udtrykker bekymring for, at et krav om udtrykkeligt samtykke i forbindelse med behandling af personoplysninger vil pålægge væsentlige byrder på kreditor, der ofte er forretninger, forening og sportsklubber.

Finans Danmark har anført, at det bør præciseres, hvilke krav der gælder for meddelelsen af det udtrykkelige samtykke i § 124, stk. 2. Det anføres, at det i bemærkningerne fremgår, at der ikke som sådan er et krav om skriftlighed. FinansDanmark ønsker således, at det gøres klart, at der ikke er et formkrav til samtykket, men at det afgørende må være, at der indhentes samtykke på oplyst grundlag og at sikkerheden er høj, så omfanget af samtykket kan dokumenteres.

Nets A/S og Finans Danmark anfører endvidere, at der er en lang række eksisterende aftaler om udbud af betalingstjenester, som indebærer behandling af personoplysninger. Der er ikke indhentet udtrykkeligt samtykke for disse, da der ikke følger et lignende krav i persondataloven eller den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Nets A/S og FinansDanmark ønsker således afklaret om kravet om samtykke finder anvendelse på eksisterende kundeforhold, eller om der alternativt kan indføres en overgangsordning.

Kommentar

For så vidt angår uoverensstemmelsen mellem lovtæksten og de specielle bemærkninger for § 124, stk. 2, følger det af artikel 94 i 2. betalingsstjenedirektiv, at udbydere af betalingstjenester kun må behandle personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke. Det foreslås derfor at ændre de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, således at det fremgår, at en udbyder af betalingstjenester skal indhente udtrykkeligt samtykke, hvis der behandles personoplysninger, uagtet om disse er nødvendige for udførslen af betalingstjenesten eller ej.

Kravet om indhentelse af samtykke gælder alene for udbydere af betalingstjenester i forbindelse med ydelse af betalingstjenester. Det pålægger således ikke kreditor noget krav om indhentelse af samtykke. Det foreslås derfor præciseret i bemærkningerne til § 124, stk. 2, at der kan indhentes et generelt samtykke til behandling af personoplysninger i forbindelse med udbuddet af en betalingstjeneste samtidig med at rammeaftalen om denne indgås, så længe det er klart for brugeren at samtykket afgives.

For så vidt angår kommentaren angående behovet for en præcisering af formkravet for samtykket, foreslås det præciseret i de specielle bemærk-

ninger til § 124, stk. 2, at der ikke gælder et egentlig formkrav, men at det påligger udbydere af betalingstjenester at kunne dokumentere samtykkets omfang. Det foreslås endvidere præciseret, at samtykket kan gives i forbindelse med indgåelsen af rammeaftalen, såfremt at det fremgår klart og tydeligt af rammeaftalen på et sted i aftalen, hvor det er nemt og overskueligt for brugeren at gøre sig bekendt med omfanget af samtykket, jf. herved også kravet om, at et samtykke skal være udtrykkeligt.

Det anerkendes, at der vil være væsentlige byrder forbundet med at indhente udtrykkelige samtykker fra alle eksisterende kunder. Det foreslås således at tilføje en overgangsbestemmelse i § 153, stk. 10, således, at § 124, stk. 2, ikke finder anvendelse på eksisterende aftaler om udbud af betalingstjenester, der er indgået før 1. januar 2018, og som indebærer behandling af personoplysninger i henhold til § 6, stk. 1, nr. 2, i lov om behandling af personoplysninger (persondataloven).

3.14.2. Anvendelsesområdet for reglerne om behandling af betalingsdata (Lovforslagets § 1, stk. 6, og § 124, stk. 3)

Camphausen CO Advokatfirma har på vegne af fintech-virksomhederne Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S og SubHub ApS anført, at forslaget til § 124, stk. 3, ifølge bestemmelsen gælder for udbydere af betalingstjenester og andre, hvorimod det i forslaget til § 1, stk. 6, anføres, at § 124 gælder for erhvervsdrivende. Dette giver anledning til usikkerhed om, hvorvidt der er forskel på eller sammenfald mellem disse retssubjekter som følge af den forskellige sprogbrug i bestemmelserne.

Kommentar

Det er hensigten med lovforslaget, at forbuddet mod at behandle betalingsdata til opstilling af forbrugsprofiler m.v. skal omfatte alle erhvervsdrivende, der behandler oplysninger om, hvor betalingstjenesten har været anvendt, og hvad den har været anvendt til. Det foreslås således at ændre § 124, stk. 3, således at det klart fremgår, at den finder anvendelse på alle erhvervsdrivende omfattet af lovforslagets anvendelses område i § 1.

3.14.3. Behandling af betalingsdata

Finans Danmark, Dansk Industri, Dansk Erhverv, Nets A/S, De Samvirkende Købmænd, Energi- og olieforum og Camphausen CO Advokatfirma på vegne af Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S og SubHub ApS har anført, at lovforslagets § 124, stk. 3 og 4, i væsentligt omfang viderefører det eksisterende særlige danske forbud mod behandling af betalingsdata i den nugældende betalingstjenestelovs § 85, stk. 3. De anfører, at den danske særregel stammer fra 1980'erne, og at den derfor ikke længere er tidssvarende, da den vil begrænse udviklingen

af innovative digitale løsninger i Danmark og hæmme fintech-iværksættere. Det anføres ligeledes, at der er tale om en dansk særregel, som vil stille danske virksomheder dårligere end virksomheder i andre EU-lande i modstrid med regeringens politik vedrørende implementering af EU-lovgivning og i modstrid med ”ånden” i 2.betalingsstjenestedirektiv, som tilskynder til udvikling af nye innovative løsninger. Endelig anføres det, at med vedtagelse af den nye persondataforordning, som træder i kraft kort efter dette lovforslag, allerede indføres skrappe regler vedrørende behandling af persondata, hvorfor det ikke er nødvendigt at regulere behandling af betalingsdata yderligere.

IT-Politisk Forening har anført, at de finder det positivt, at lovforslaget viderefører de eksisterende principper om beskyttelse af betalingsdata.

Forbrugerombudsmanden har anført, at lovforslaget i det væsentlige viderefører det nuværende forbud mod behandling af betalingsoplysninger til uvedkommende formål eller i integritetskrænkende øjemed i den gældende betalingsstjenestelovs § 85, stk. 3. Forbrugerombudsmanden finder det positivt, at det udtrykkeligt fremgår af § 124, stk. 3, at bestemmelsen også finder anvendelse på andre end udbydere af betalingstjenester.

Forbrugerrådet Tænk har anført, at de støtter lovforslagets intention om, at behandlingen af forbrugers indkøbsoplysninger skal begrænses til specifikke funktioner, som forbrugeren efterspørger, og som er direkte henvendt mod forbrugeren. Dog anføres det, at der er behov for at ændre på lovforslagets bestemmelser for at opnå dette.

Dansk Erhverv, Dansk Industri, Nets A/S anfører, at § 124, stk. 3, bør udgå af loven, så det tillades at behandle betalingsdata i overensstemmelse med persondataforordningens beskyttelsesregler, og at det derved med et udtrykkeligt og informeret samtykke vil være muligt at behandle betalingsdata til eksempelvis loyalitetsprogrammer.

Nets A/S har anført, at med forslaget forbydes anden segmentering på baggrund af betalingsdata også. Det vil indebære, at betalingsdata ikke kan behandles som generelle ikke-personhenførbare statistikker, der reelt forhindrer forretninger i at analysere deres kunders betalingsstransaktioner.

Dansk Erhverv og Nets A/S har anført, at med forslaget vil loyalitetsprogrammer, der er klart adskilte og uafhængige kunne fortsætte, men at det ikke vil være muligt at kombinere betalingskort og loyalitetskort, da det vil være teknisk besværligt og dyrt at sikre en tilstrækkelig adskillelse. Konsekvensen er, at hvis forbrugeren ønsker loyalitetsprogrammer, skal denne have flere særskilte kort eller handle på internettet, hvor det via cookies er muligt at foretage en lignende segmentering.

Finans Danmark og Camphausen CO Advokatfirma på vegne af Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S, SubHub ApS har anført, at det med forslaget til § 124, stk. 3, er uklart hvad en personprofil er, og hvordan en personprofil adskiller sig fra et forbrugsoverblik, som en udbyder af kontooplysningstjenester gerne må lave.

Finans og Leasing har endvidere anført, at en udbyder af kontooplysningstjenester kan udarbejde et forbrugsoverblik eller et budget til en forbruger, men at det er uklart om en forbruger må videregive et budgettet eller forbrugsoverblik til tredjemand i forbindelse med eksempelvis en kreditvurdering, hvor forbrugeren alligevel vil blive anmodet om at udfærdige et budget.

Finans Danmark og Camphausen CO Advokatfirma på vegne af Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S, SubHub ApS har anført, at det er vigtigt at skelne mellem behandling af data, som forbrugeren selv udtrykkeligt har anmodet om (benævnt ”vedkommende behandling”), hvilket bør være tilladt, og behandling og videregivelse af data, uden brugerens viden og accept, eksempelvis til markedsføring (benævnt ”uvedkommende behandling”), hvilket ikke bør være tilladt.

Finans Danmark har anført, at muligheden for at behandle betalingsdata til brug for rådgivning af brugere om hensigtsmæssig anvendelse af betalingsinstrumenter samt til brug for tilpasning af betalingssystemer ikke er videreført.

Camphausen CO Advokatfirma på vegne af Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S, SubHub ApS har anført, at forslaget til § 124, stk. 4, medfører, at der ikke må stilles som vilkår for indgåelse af en aftale om brug af en betalingstjeneste, at der sker tilknytning af funktioner, som indebærer en personprofilering. Det anføres, at det anerkendes, at lovforslaget har til hensigt at sikre, at forbrugerne kan få adgang til et betalingskort, f.eks. Dankort, i en ren form. En lang række fintech-virksomheders koncepter og løsninger, der i vid udstrækning allerede eksisterer i dag, baserer sig dog på et samarbejde med eksisterende betalingstjenesteudbydere, typisk et pengeinstitut, som udbyder betalingstjenesten omfattet af det omhandlede koncept og løsning. Fintech-virksomheden udbyder i den forbindelse de til betalingstjenesten knyttede andre funktioner. Forslaget udgør således en væsentlig barriere for en lang række fintech-virksomheders forretningsmodeller og dermed for udviklingen af nye finansielle forretningsmodeller i Danmark.

Forbrugerrådet Tænk støtter endvidere forslaget i stk. 4, hvorefter udbydere af betalingstjenester ikke må stille som vilkår for indgåelse af aftale

om brug af en betalingstjeneste, at der kan ske tilknytning af andre funktioner, som indebærer opstilling af forbrugsprofiler m.v., da det er afgørende, at en forbruger kan få eksempelvis et Dankort uden at blive afkrævet samtykke til en behandling af betalingsoplysninger. Forbrugerrådet Tænk anfører dog, at bestemmelsen bør ændres, således at den omfatter enhver unødvendig behandling af betalingsoplysninger.

Forbrugerrådet Tænk har endvidere anført, at det problematisk, at beskyttelsen af forbrugerens indkøbsoplysninger efter lovforslaget afhænger af, hvordan betalingsmodtager har indrettet sit betalingssystem, idet oplysninger indhentet via klart adskilte og uafhængige funktioner godt kan behandles. Det anføres, at det ikke er noget praktisk problem for detailhandelen at indrette sig med klart adskilte og uafhængige systemer, mens banker og andre vil være omfattet af de nye regler. Forbrugerrådet Tænk opfordrer derfor til, at der med lovforslaget etableres ét fælles regelsæt for behandlingen af betalingsoplysninger.

Forbrugerrådet Tænk har endvidere anført, at der bør indføres krav om skriftlighed i forhold til en forbrugers afgivelse af samtykke til behandling af betalingsoplysninger.

Peercraft ApS har anført, at en virksomhed, der udelukkende agerer på vegne af en forbruger og ikke har selvstændige relationer til de virksomheder, der forhandles køb med, ikke bør være omfattet af forslaget til § 124, stk. 3 og 4. Det anføres endvidere, at der bør indføres en bestemmelse i forslaget til § 124, om at lovforslagets bestemmelser om sikker kommunikation mellem udbydere af betalingstjenester, brugeren og kontoførende udbydere ikke er til hinder for, at udbyderen af betalingstjenester efter brugerens anmodning kan pseudonymisere eller anonymisere brugeren over for betalingsmodtageren.

Kommentar

For så vidt angår forslaget om alene at lade den beskyttelse, der følger af den kommende persondataforordning gælde i forhold til behandling af betalingsoplysninger, bemærkes det, at det først og fremmest er formålet med forslaget til § 124 at undgå prisdiskrimination af den enkelte forbruger. I lyset af ovenstående samt de indkomne høringssvar justeres forslaget til § 124, stk. 3, derfor, således at det fremgår, at betalingsdata udover gennemførelse og korrektion af betalinger også kan benyttes til hhv.

- 1) *Forbrugsoverblik.*
- 2) *Budgetlægning.*
- 3) *Kategorisering og sammenligning af forbrug.*
- 4) *Adviseringer om forbrug, forbrugsmønstre og usædvanlige transaktioner.*
- 5) *Betalingspåmindelser.*
- 6) *Markedsføring.*

- 7) Rådgivning.
- 8) Elektroniske kvitteringsløsninger.
- 9) Rabat- og loyalitetsprogrammer.
- 10) Indberetning af donationer til velgørenhed til offentlige myndigheder.

Det vil øge udbuddet af tjenester til forbrugerne gøre det muligt for virksomheder i Danmark at udbyde en række tjenester, der i dag ikke er tilgængelige for danske forbrugere.

For at sikre en passende forbrugerbeskyttelse præciseres det i en ny bestemmelse, at der ikke må anvendes diskriminerende prissætning på baggrund af betalingsdata, herunder fx i forbindelse med kreditvurdering og beregning af forsikringspræmier.

For så vidt angår forslaget om alene at lade den beskyttelse, der følger af den kommende persondataforordning gælde i forhold til behandling af betalingsoplysninger, bemærkes det, at det først og fremmest er formålet med forslaget til § 124 at undgå prisdiskrimination af den enkelte forbruger

§ 85, stk. 4, i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge indeholder en oplystning af, hvilken behandling af betalingsdata, der ville være tilladt i henhold til loven. Denne bestemmelse er foreslået ophævet, idet disse regler allerede er indeholdt i forslaget til § 124, stk. 3 og stk. 4. Med henblik på at sikre klarhed om retsstillingen præciseres det i bemærkningerne til § 124, stk. 3, at de behandlinger, der er tilladt i henhold til § 85, stk. 4, i nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge, ikke indebærer en profilering af den enkelte forbruger, hvor forslaget til § 124, stk. 3, ikke forhindrer, at betalingsdata fremover fortsat kan anvendes til rådgivning af en betaler med henblik på en hensigtsmæssig anvendelse af betalingsinstrumenter, og når de oplysninger, der frembringes, alene angår, hvilke typer betalingstransaktioner, betaleren foretager, og til udstederens tilpasning af betalingssystemer, således at disse er sikre, effektive og tidssvarende og uden der frembringes oplysninger på enkeltbrugerniveau.

For så vidt angår høringssvarene om, at forslaget til § 124, stk. 4, vil udgøre en væsentlig barriere for en række fintech-virksomheders forretningsmodeller, idet bestemmelsen vil medføre, at der ikke kan tilbydes sammensatte betalingskoncepter, bemærkes det, at forslaget justeres, så det åbner for anvendelse af betalingsdata til nærmere afgrænsede formål. Forslaget er desuden ikke er til hinder for en sammensat koncept-pakke, så længe det underliggende betalingsinstrument også stilles til rådighed af den pågældende udbyder i sin rene form. Dvs. at bestemmelsen alene regulerer det faktiske betalingsinstrument, uanset den bagvedliggende teknologi. Det betyder eksempelvis, at en app til en smartphone, hvor der

tilknyttes et betalingsinstrument, f.eks. et bredt anvendeligt betalingskort, godt kan udbydes under betingelse af behandling af data, så længe det tilknyttede kort kan anvendes uafhængigt af appen. Dette vil blive præciseret i bemærkningerne.

Hensigten med forslaget til § 124, stk. 4, er at sikre, at en forbruger kan få et bredt anvendeligt betalingsinstrument, f.eks. et Dankort, uden at blive tvunget til at tillade behandling af sine betalingsdata. Dette hensyn vurderes dog ikke at være tilsvarende stort for betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. lovforslagets § 5, nr. 14-16 (betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse), f.eks. betalingskort, der kun kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer og tjenester, og tjenester omfattet af lovforslagets § 1, stk. 5, eksempelvis elektroniske gavekort og betaling via tillægstakseret sms. § 1, stk. 5, og § 5, nr. 14-16, ændres således, at § 124, stk. 4, ikke finder anvendelse på disse tjenester.

For så vidt angår forslaget om krav om skriftlighed i forhold til en forbrugers afgivelse af samtykke, er det ikke hensigten med forslaget, at fastsætte en ny definition af samtykke i forhold til hvad der gælder i persondataloven. Lovforslaget opretholdes derfor.

§ 124, stk. 3 og 4, gælder for alle erhvervsdrivende, der behandler oplysninger om, hvor betaler har anvendt en betalingstjeneste, og hvad den har været anvendt til. Bestemmelserne finder således også anvendelse på virksomheder, der udelukkende agerer på vegne af en forbruger og ikke har selvstændige relationer til de virksomheder, der forhandles køb med, idet beskyttelseshensynet er det samme uafhængigt af hvilke erhvervsdrivende, der foretager behandlingen.

3.15. Operationel sikkerhed og stærk autentifikation

3.15.1. Præcisering af reglerne om operationel sikkerhed

FSR – danske revisorer anfører, at § 124, stk. 2 og 5, samt § 125, stk. 1, nr. 5, ikke er nødvendige, da kravene allerede fremgår af anden lovgivning. Derudover bør § 125 præciseres. Endelig anfører FSR - danske revisorer, at det fremgår af § 125, stk. 2, at udbydere og udsteder en gang årligt skal indsende en ajourført og samlet risikovurdering i henhold til stk. 1 samt en beskrivelse af de forebyggende foranstaltninger, udbyderne har truffet for at begrænse disse risici. De forhold, som er omtalt i stk. 1, er netop det, man gør efter en risikovurdering. Det bør således fremgå af stk. 1, at der skal foretages en risikovurdering, som danner grundlag for implementering af § 125, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Kommentar

Kravene i lovforslagets § 124 og 125 er lex specialis og følger direkte af 2. betalingstjenestedirektiv, hvorfor det ikke er muligt at fravige disse regler. Hertil skal det bemærkes, at den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal uddybe disse regler i en række retningslinjer og regule-

ringsmæssige tekniske standarder, jf. artikel 95-98 i 2. betalingstjenestedirektiv. Disse forventes at foreligge i løbet af 2017 og 2018. De bestemmelser i lovforslaget, der gennemfører artikler i 2. betalingstjenestedirektiv, som indeholder mandater til Europa-Kommissionen om at udarbejde niveau 2-regulering og mandater til EBA om at udarbejde niveau 3-regulering, indeholder en bekendtgørelses hjemmel til erhvervsministeren eller Finanstilsynet med henblik på korrekt gennemførelse af disse EU-retsakter. Bestemmelsen opretholdes derfor uændret.

3.15.2. Stærk autentifikation

Dansk Erhverv har anført, at § 127 stiller krav om anvendelse af stærk autentifikation ved elektroniske betalinger, men at de nærmere krav til dette fastsættes i en delegeret retsakt af Europa-Kommissionen, jf. artikel 98 i 2. betalingstjenestedirektiv. Dansk Erhverv anfører, at de er bekymrede for, at den delegerede retsakt vil ødelægge velfungerende dansk løsninger såsom Brobizz og parkeringsautomater.

Peercraft ApS har anført, at hvis EBAs kommende anbefaling vil indeholde mulighed for direkte delegering af brugerens elektroniske identifikationsmidler, bør det ikke i Danmark tillades som alternativ til brug af såkaldt Application Programming Interface (API). Det foreslås, at det som i Storbritannien gøres obligatorisk for kontoførende udbydere at tilbyde API-adgang.

Kommentar

Den delegerede retsakt vil have direkte retsvirkning i alle medlemslandene. Det er således ikke muligt at adressere bekymringen opridset i høringssvaret i dette lovforslag. Erhvervsministeriet vil dog arbejde for, at eksisterende velfungerende danske løsninger kan fortsætte.

EBA skal i medfør af artikel 98 i 2. betalingstjenestedirektiv udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som skal fastsætte rammerne for kommunikationen mellem kontoførende udbydere og udbydere af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Europa-Kommissionen har i medfør af samme artikel mandat til at gennemføre standarderne som en delegeret retsakt. Det forventes, at den delegerede retsakt vil have karakter af en forordning. Den delegerede retsakt vil således have direkte retsvirkning i medlemslandene. Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i de almindelige bemærkninger om forholdet til EU-retten. Det er således ikke muligt at fastsætte national særlovgivning i modstrid med den delegerede retsakt.

3.16. Ikrafttrædelse

Camphausen CO Advokatfirma på vegne af Cardlay A/S, Clearhaus A/S, Ernit ApS, Flex Funding A/S, Hufsy ApS, Mybanker.dk A/S, MyMonii ApS, Pagobox ApS, Spiir A/S, SubHub ApS og FinansDanmark anfører, at der i dag findes en række virksomheder, som vil blive omfattet af lov-

forslagets tilladelsespligt, og at der bør indføres en passende og rimelig overgangsordning for disse virksomheder, der for første gang omfattes af den finansielle lovgivning.

Kommentar

En række virksomheder vil blive omfattet af den finansielle lovgivning for første gang som følge af dette lovforslag. Der bør være en passende overgangsperiode for disse. Det foreslås således at tilføje en overgangsbestemmelse til lovforslagets § 153, således at virksomheder, der inden den 1. januar 2018 udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 7 eller nr. 8 (hvv. betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester), senest den 1. juli 2018 skal ansøge om tilladelse i henhold til dette lovforslag. Disse virksomheder kan fortsætte udbuddet mens ansøgningen behandles. Virksomheder, der først påbegynder udbuddet at tjenester omfattet af lovforslagets bilag 1, nr. 7 og 8, efter den 1. januar 2018, må ikke påbegynde udbuddet, før de er meddelt tilladelse.

3.17. Administrative konsekvenser for Forbrugerombudsmanden (Lovforslagets almindelige bemærkninger)

Forbrugerombudsmanden har anført, at det i lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 10, er anført, at lovforslaget forventes at medføre et mindre ressourcetræk hos Forbrugerombudsmanden, da udbydere af betalingsurrogater ikke længere skal registreres ved Forbrugerombudsmanden. Det er ikke korrekt, at lovforslaget vil medføre et mindre ressourcetræk hos Forbrugerombudsmanden. Da ophævelsen af anmeldelsespligten vil medføre et yderst begrænset fald i ressourcetrækket hos Forbrugerombudsmanden, da der ultimo 2016 alene var registreret 136 betalingsurrogater i Danmark. Hertil kommer, at Forbrugerombudsmanden får kompetence til føre tilsyn med de forbrugerbeskyttende regler, uanset hvilken betalingstjeneste en eventuel overtrædelse vedrører i modsætning til efter den gældende betalingstjenestelov, hvor Forbrugerombudsmanden ikke har kompetence til at føre tilsyn med overholdelse af de forbrugerbeskyttende regler ved f.eks. direkte debiteringer og pengeoverførselsvirksomhed. Endelig medfører lovslaget regulering af nye udbydere som kontooplysningstjenester og betalingsinitieringstjenester. Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lovforslaget vil derfor omfatte flere virksomheder end i dag. Lovforslaget vil således medføre et øget ressourcetræk hos Forbrugerombudsmanden.

Kommentar

På baggrund af ændringen af lovforslagets tilsynsbestemmelser foreslås det at slette det anførte punkt 10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

4. Oversigt over hørte organisationer, myndigheder m.v.

Advokatrådet, American Express, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs-sygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Børs-mæglerforeningen, Camphausen CO Advokatfirma, CLS Group, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Restauranter og Caf er, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendoms-m glerforening, Dansk Live, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit R d, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Den Europæiske Central Bank, Ejendomsforeningen, Energi- og olieforum, FDFFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Dansk Internethandel, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans Danmark, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikrings-selskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Ane Marie Christensen, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Foreningen Danske Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikrings-m glerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Gar-ban-Intercapital Scandinavia, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, IT-Politisk Forening, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, K bmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Mybanker, Nets A/S, NOKAS V rdih ndtering A/S, Parcelhusejernes Landsforening, Peercraft ApS, PostDanmarks Juridiske afdeling, PROSA – forbundet af it-professionelle, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Rejsekort A/S, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Roskilde Festival, Rådet for Socialt Udsatte, SikkerhedsBranchen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, VP Securities A/S, Western Union, ÆldreSagen, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Datatilsynet, Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet, Erhvervsstyrelsen, Finansministeriet, For-

svarsministeriet, Justitsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Miljø- og Fødevareministeriet, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Udbetaling Danmark, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Børne- og Socialministeriet, Undervisningsministeriet, Kirkeministeriet, Kulturministeriet, Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, Sundheds- og Ældreministeriet, Den Europæiske Centralbank.